

Boii care ne învață
să salvăm lumea de vaci! (pagina 2)

„PROCLAMAȚIA DE LA RÂNCA”:
„Nu mai acceptăm să ne falsificați voi istoria!” (pagina 12)

Pret: 7 lei

Anul 7
Nr. 143
2023

cultură, identitate, atitudine

„Suntem români și punctum!”

(MIHAI EMINESCU)

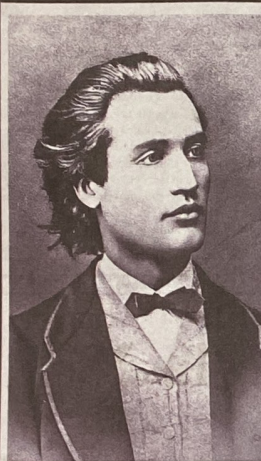
CERTITUDINEA

Coordonator spiritual și moral: MIHAI EMINESCU

15 - 29 AUGUST 2023

MIHAI EMINESCU

Toate garanțiile de inalienabilitate a bunurilor imobiliare s-au dus...



Nu mai e azi îndoială asupra întei a o seamă de politici germani de-a pfece Orientul într-un teren de colonizare și a abate spre el superfluente de populație care merge azi să alimenteze puterea de producere a Statelor Unite. Astfel, cel mai genial dintre economiști germani, Friedrich List, în „Sistemul său național de economie politică” (Cartea IV, cap. 4), după ce propune diferite mijloace pentru a pune mâna pe întindere meridionale ale Americii, nu uită nici țările noastre.

„Aceeși politică, de colonizare ar trebui să se urmeze în privirea Orientului, a Turciei europene, a țărilor Dunării de Jos. Germania are un interes nemărginit de-a vedea domind în acea regiune siguranța și ordinea și emigrația care se va îndrepta în acea parte și cea mai lesnicioasă pentru indivizi și cea mai folositoare pentru națiunea germană [...]”

Genialul List a scris acum patruzeci și mai bine de ani. De atunci încoace Societatea de Navigații îngrijește de tranzitul necesar și coloniilor numeroase de manufacturi și industrii au împânzit țara noastră.

Iată dar situația în care ne aflăm. Ne-am modificat legislațiunea după placul străinilor. Toate garanțiile de inalienabilitate a bunurilor imobiliare s-au dus din obiceiul pământului, ca și din legile scrise și, neavând nici industrie, nici negoț, suntem în pericol a pierde până și țărâna cea amestecată cu oasele strămoșilor.

Incidit în Seylam qui vult vitare Charybdis.

Îngheșuți între două influențe egal de puternice și egal de primejdioase, reazemul nostru nu poate fi decât în țară, în întărirea ei, în dezvoltarea aptitudinilor ei.

(TIMPUL, 15 ianuarie 1882)

POP MARTIAN

„PROPRIETATEA ȘI NAȚIONALITATEA și o ochire în marea chestiune a jidanilor (VIII). De ce vin jidanii în România”

pagina 3

MIRON MANEGA

Copiii secul și români versus UDMR

pagina 3

VASILE GHICA

Când târătoarele nu-ți dau pace, nu ai încotro. Trebuie să zbori!

pagina 3

CONSTANTIN OLARIU

ARIMIN

Cum am devenit din daci romani și din romani semiți

pagina 4

VASILICĂ MILITARU

„Holocaustul” – noua religie a lumii (III)

pagina 5

MIRCEA ELIADE

Mistica tractorului

pagina 5

IOAN ROSCA

Cântarea aservirii României

pagina 6

DAN DIACONU

Trufia americanilor se întoarce asupra lor ca un bumerang

pagina 7

NAGY ATTILA-MIHAI

De ce sunt ruși atât de sălbatici

pagina 7

Propunerile revistei

„Certitudinea”.
LEGEA PĂMÂNTULUI

pagina 9

DANIELA GÎFU

Rămas bun, discriminare pozitivă! Bun venit, pedofilie!

pagina 10

DUMITRU IONCICĂ

Pecetea getică a popoarelor europene. Zamolxianismul – mai longeviv decât creștinismul

pagina 11

DAN DIACONU

De ce statele africane preferă Rusia?

pagina 12

COLEGIUL DE REDACȚIE

Carmen Sylva, Vasile Alecsandri, Eudoxiu Hurmuzachi, Nicolae Densușianu, I.L. Caragiale, George Coșbuc, Sever Bocu, Aurel C. Popovici, Vasile Pârvan, Nae Ionescu, Nicolae Jorga, Pamfil Șeicaru, Cezar Ivănescu, Dan Mihalcescu, Ciprian Chirvasiu, Lazăr Lădăriu, Constantin Cojocaru, Nicolae Dabija

COLABORATORI

Christian Mocanu, Constantin 7 Giurginca, Constantin Bejenaru-BECO, Dan Cristian Ionescu, Dan Puric, Dan Toma Dulciu, Daniela Gifu, Dorel Vișan, Dorel Vidrașcu, Dumitru Ioncică, Firiță Carp, Florian Colceag, Florin Gheorghe, Florin Zamfirescu, George Coandă, Ioan Roșca, Ioan Corneanu, Laurian Stănculescu, Lucian Ciuchijă, Magda Ursache, Mădălina Fărcaș, Mircea Colosenco, Mircea Dogaru, Mircea Chelaru, Miron Manega (ispravnic de concept), Nae Georgescu, Nagy Attila, Nicolae Rotaru, Nicu Ciobanu, Răzvan Ciucă, Șerban Popa, Valeriu Pricină, Victor M. Ionescu, Zeno Fodor

Frântură de soare, spărtură de flaut

DENIS BUCAN



Revista CERTITUDINEA are onoare de a-l găzdui în paginile ei, în ipostaza de poet, pe marele savant român de talie mondială DENIS BUCAN, autorul unei noi teorii a cunoașterii, „Biognozeologia”, și al unei noi teorii evoluționiste, „Teoria sinergică a selecției multipolare”. Ambele teorii sunt recunoscute și consacrate la scară mondială. DENIS BUCAN este naturalizat în Franța (în 1972), unde locuiește și astăzi. Titlul rubricii de față este un vers din poezia „Miez de neguri”.

Alfa și omega

Cuvânt

de început

de de sfârșit

de carte

de Viață și Moarte

Te-ascunzi

după perdele

de stete

Când bolta – un test –

Glărit –

rămâne nedescifrat palimpsest –

de palimpsest –

la Nesfârșit...

Cuvânt

sorbit

de cânt

și de vânt.

de când Evii

incep –

dai din cep –

lăstari

de vițe –

când anii – avarii –

îngroapă Legende și Miorite...

Usucă

murmurul sevie –

când Globu-i o coaje

de nucă –

purtată-n vârtice

și-n mreje.

Ci-n viață căreii

Tremură-n dorul scânteii

Schimbată-n vin

în ultimul stop

care alină –

sfârșitul de chin –

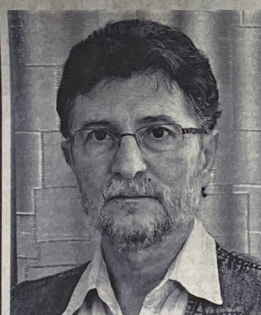
fără scop

nici destin –

c-un bob de Lumină.

MIRON MANEGA

Guvernul pregătește desființarea a 45% din muzee. Muzeul Holocaustului va fi printre ele?



fapt, un inspector școlar dedicat implementării strategiei naționale de combatere a românismului – cum bine a sesizat incorect politicul com.

Combaterea românismului se face însă și altfel. Nu ca variantă alternativă, ci ca variantă cumulativă: distrugerea patrimoniului cultural, prin desființarea muzeelor. Nu e o glumă, e o necesitate... în viziunea Guvernului României. Iată ce a declarat, în acest sens, Virgil Nițulescu, managerul Muzeului Țăranului Român, conform AGERPRES: „Există un proiect de ordonanță a Guvernului, care urmărește distrugerea muzeelor României. Dacă această ordonanță de urgență va intra în vigoare, 45% din muzeele României vor dispărea pur și simplu. Va fi un atentat la cultura națională și la identitatea culturală a României. Aceasta este o poziție pe care eu am înțeles-o într-un apel adresat Guvernului României în numele a cinci organizații neguvernamentale care se ocupă de protejarea patrimoniului cultural național al României și suntem hotărâți să mergem împotriva Guvernului până la capăt. Deci nu vom accepta niciun fel de decizie care va afecta cultura română. Nu vreau ca Guvernul României să reducă deficitul bugetar pe seama noastră”.

Pe lângă apelul de care vorbea Virgil Nițulescu, mai există unul, semnat de Ordinul Arhitecților din România, alături de alte 30 de organizații profesionale și ale societății civile din domeniul protejării patrimoniului cultural, prin care sunt respinse măsurile de amputare a sistemului instituțional al culturii, cuprinse în proiectul de ordonanță aflat pe agenda publică. Iată un extras din acel apel:

„Luând act de informațiile comunicate în mass-media referitoare la intenția Guvernului de a introduce în pachetul de măsuri fiscal-bugetare amănute, menite să reducă deficitul bugetar, o serie de măsuri cu impact negativ grav asupra sistemului instituțional din domeniul



culturii și al protejării patrimoniului cultural, între care desființarea sau comasarea de instituții – biblioteci publice, teatre, muzee, centre și așezăminte culturale – și descentralizarea Direcțiilor Județene pentru Cultură, comunicăm decizia noastră ferm față de aceste propuneri și solicităm abandonarea lor [...]”

În totală contradicție [...] chiar cu prevederile Constituției României – care garantează accesul la cultură și obligă statul să sprijine cultura națională – prin ordonanța propusă, guvernul României se apleacă asupra domeniului doar din perspectiva reducerilor de cheltuieli bugetare, fără nicio analiză anterioară privitoare la starea reală a acestui sector, la rolul său în ansamblul politicilor și programelor statului și la impactul potențial al măsurilor propuse. Suntem împotriva generalizărilor și simplificărilor, care fac ca situația din domeniul culturii – mereu subfinanțată și aflat în permanentă criză de personal – să fie confundată cu administrația publică sau alte segmente ale sectorului public. Pe baza acestei confuzii se ajunge la formularea de măsuri nocive, cu impact negativ asupra societății în general și cu impact distructiv asupra sectorului culturii și al patrimoniului cultural”.

Apelul din care am citat se exprimă elegant atunci când spune că „guvernul României se apleacă asupra domeniului doar din perspectiva reducerilor de cheltuieli bugetare”. Nu cred că e vorba doar de abordare inadecvată a domeniului culturii și nici chiar de incompetență grosolană. Nu mai cred de mult. E vorba, pur și simplu de un „proiect” de radiere totală a oricărei urme de identitate națională! E un ordin! Căci identitatea se conservă prin cultură și se perpetuează tot prin cultură, iar muzeele sunt mărturisitori ai culturii și identității noastre. Fără această identitate suntem nimic, cel mult niște manechi obedienți, care stau cu mâna întinsă la ordinele le întinde o bucată de pâine...

Am o curiozitate: printre cele 45% din muzeele care ar urma să se închidă, se află, oare, și Muzeul Holocaustului?



Virgil Nițulescu, managerul Muzeului Țăranului Român



MAGDA URSACHE

Boii care ne învață să salvăm lumea de vaci!



În epoca lui L.L. Caragiale circula expresia „țara mulțumită și Austria fericită”. Aș zice că nea lăncu a fost nu numai un polemist torrențial, dar și un clarvăzător. Acum, pământurile-vândute sau retrocedate, resursele României și de ne nimica toată, ca Austria să fie fericită. Fericit e și Iohannis, un dulp de indiferență pentru soarta națiunii care l-a votat. Ce dacă țara-i nemulțumită? Iohannis tace și nu face, să nu tulbure afacerile prietenului Gerald Schweighofer, devorator de lemn românesc. Bechtel ne construiește autostrăzi (vezi să nu!), austriecii ne rad pădurile, iar președintele

primește de la ei Ordin de Merit „Marea cruce de argint”. Te plângi cumva că guvernul favorizează OMV și băncile austriece spoliatoare? Andrei Pleșu numește asta „jăfnă patriotică”, apreciind, ca angelolog, colaborarea cu Austria: să întorcem cancelarul lui Nein-Hammer și celălalt obraz. Habsburgii care au deținut cam jumătate din România (Transilvania: 1688-1918, Bucovina: 1775-1918, Banatul: 1716-1918) s-au tot obișnuit să care din spațiul românesc aur, lemn, fier, cereale, carne pentru șunca Sissi, miele pentru Tortul Sacher vienez (acum, petrol pe lângă celelalte și gaz metan, a cărui exploatare nesăbuită provoacă în Gorj 2.000 de cutremure), i-au disprețuit imperial pe români, văzându-i capabili doar de muncă brută, primitivă, inculti, necreștinți chiar. Cum să nu prindă gustul jafului de atâtea vreme? Iar doamnelor Ungureanu (soția premierului de 78 de zile) și Totolici, soția lui Dan Barna) primește mii de euro pe lună de la OMV Petrom. Fiul lui Văcăroiu are monopol pe gumă de mestecat & dulciuri, după EVZ, în benzinațiile Petrom.

Guvernării noastre sunt și slugarnici, și damnici pe spinarea românilor. Și-i cam de mulțor poveste. Premierul Radu Vasile, zis Suedezul (pentru că a anulat datorită Suediei fața de România, că era ceaștită, pesemne) a acceptat (prin ordonanța 13 din 1997) interdicția

Băncii Mondiale, ca noi să nu mărim rezerva de stat la alimente. Să avem alimente pentru 3 săptămâni, atât; celelalte țări dețin rezerve pentru 2 ani, iar guvernării noastre dețin vîșleul de aur, banul. Vacă nu le mai trebuie, că flutulează. De asta unul dintre pesediști își hrănește căinele cu friptură de vacuță scumpă, învelită în foaie de aur. Doar căinele ar mai mânca așa ceva! Anume posturi televizuale ne îndeamnă să salvăm lumea de vaci, prin gura altor boi și vaci, Paula Romanescu pune pixul cu lentilă pe „prostanicii cotoșii în vârful scării urcătoare spre slănină din grinda nației”. Așadar, greii mîncători de șuncă.

La Digi 24, CTP ne recomandă să mestecăm lăcuste grase, ca Ioan Botezătorul. Cred că dominația a mușcat dintr-o lăcustă grasă mai mult decât poate mesteca, la fel din elegiile lui Nichita Stănescu. Mai ales din elegia a noua, a oului. Un publicist de la B1, în sacou cu mâneci ¾, se ia de Dacia, plângându-se că noi nu vrem lăcuste și, la felul doi, viermi de bălegar. Măncă-lă, maică, dar nu ne spune nouă că trebuie „să ne civilizăm”, mîncându-l. Eventual, fă-o la o cină romantică împreună cu publicistul Val Vălcu, mînturind că el de mult de tot se hrănește cu d-astea, iar noi fără s-o știm. Ambasadorul în Mexic, Marius Lazurec înghite greier pe post de fructe de mare. Sper să mai stea pe-acolo ca să nu ajungă la greierii din parcul Copoului. Fur-

nica l-a învins pe greier, dar or ajunge și la ea, s-o prefacă în făină. Cât despre domnul Dacia, ia să facă o vizită de lucru în piețe, cu rudele din minister și să afle cât costă kila de roșii olteneste și kila de cartofi noi. Se spărie gândul.

Oamenii politici își asumă meniul insectelor, sau ne asomează pe noi? Că țărânu nu mai e lăsat să-și crească în gospodărie porci o mie, ca-n timpurile GAC-urilor, cîntate de foclorul nou, muncitoresc: „Măndra care-mi place mie! Are-n grîță porci o mie”. De exportat exportăm carne vie, că alta nu mai avem. Poate gândacii primăriei Clotilde să ne aducă spor bugetar. Din varii știri, se aude că nici porcii nu mănâncă grăul ucrainean pe care îl importăm, pentru că-i război. Pomenim rareori despre jaful sovormurilor. Acum, nici silozurile de cereale nu mai sunt ale noastre: aparțin fondurilor de investiție americane. Uite că au venit, în fine, americanii, multas-teptai de martirii închisorilor comuniste, morți rînduri-rînduri așteptându-i, iar noi le-am ridicat în București statuie falnică pentru că le-au bombardat. Dacă spui asta ești declarat putnit. Nu mă tem. În câte cărți am dovedit distrugerea țării de steaua roșie în cinci colțuri + cozile băștinașe de topor? Și eu (v. *Comunistul cu rețea și rețea*), și Petru Ursache (v. *Istorie, genocid, etnocid*). Oricum, în mai multe pagini decât în Raportul Final al lui Tismăneanu.

Virgil Rățiu face, în fabulele lui fabulatorii, lista de Brescani, Piștaloți, Smăgureni, Petrovi, Romanai, în frunte cu Scotch Illescu, care au distrus munca generațiilor sacrificate. Sacrificate au rămas și postsocialiști „Specialii” noștri nici n-au nevoie de porcele. Pe „eșchiorii” politici evoluează Cioclu, Cițu, Pecișingie, Pălărie, Greblă, Falcă, Furcuio, Bușoi și Budai... Ștefan Lavu îi știe pe toți (v. *Comedia numelor*, din „Acolada”). Viorel Riceard nici nu știe să-și scrie numele. Nici Brânză. Se aude că acești „speciali” ar primi, prin urnași, 50.000 de euro pentru a fi înmormântați sau făcuți fum. O știu de la Paula Romanescu, care amintește de morala lui La Fontaine: „Ni l'or, ni la grandeur, ne nous rendent heureux”. Pe noi, dar pe ei? Deocamdată, senatorii își achiziționează limuzine de 45.000 de euro per bucată (22 de bucăți). Învață are și dezvoltă? Ba dezvoltă, îmi răspunde fabulistul de la Cluj. Găsesc prilej să-i spun că *Racul, broasca și o sticlă* de Alecu Donici e de pus ca motto la „Restart România”. Rezultat: un sfert din populația bună de muncă și-a luat lumea-n cap. Pe capul nostru a rămas doamna Turcan, ex-ministra Muncii, care a tot muncit vorbind, pe la Digi 24. S-a culcat vie și s-a trezit dimineața moartă politic, la Justiție.

Titul original: „Impostori și imposturi” (extras)

Prof. ION CORNEANU

Ocuparea Basarabiei la 28 iunie 1940 – context preliminar

aveau posibilitatea de a împărți sau de a cuceri teritoriile de altă stat.”

Prima acțiune comună a Germaniei și a URSS-ului a fost invadarea Poloniei la 1 Septembrie 1939, acțiune care a declanșat cel de-al doilea Război Mondial în Europa, pricinind mari distrugerii materiale, precum și înregistrarea de 66.000 morți, 133.700 de răniți și 694.000 de prizonieri.

Principalele evenimente din iunie-august 1940, după eșecul tratativelor româno-ungare, Ungaria a șantajat Germania cu începerea imediată a unui conflict armat împotriva României. Germania a fost forțată să răspundă cu Diktatul de la Viena, din 30 august 1940. În acest mod de acțiune, Germania a atins prima linie a Carpaților, cerință insistențiată a Ungariei.

Care au fost acțiunile URSS-ului? Nu putea să nu profite de orice împrejurare. Prin Ultimatumul Diktatului sovietic din 26-28 iunie 1940, se cerea României părăsirea Basarabiei. Pe lângă Basarabia se cerea și Bucovina de Nord.

În aceste împrejurări grele pentru România, Ungaria și-a concentrat trupe la frontieră, pentru a ataca România.

Care erau interesele Marii Britanii? Ea dorea ca România să nu intre în război cu Ungaria. Pe de altă parte, încuraja URSS-ul în cerințele teritoriale față de România.

Care era interesul SUA? Cu toată animozitatea față de Germania, se găsea în expectativă față de Germania, dar nu putea fi vorba de o intervenție directă în evenimentele.

Japonia se pregătise în secret să atace SUA și Anglia, fiind interesată să nu izbucnească războiul dintre Germania și URSS, pentru ca armata germană să rămână, deocamdată, focalizată doar împotriva Angliei.

Atacul Japoniei împotriva SUA a început cu distrugerea bazei militare de la Pearl-Harbor.

Acel atac militar s-a desfășurat prin surprinderea de către Marina Imperială Japoneză, în dimineața zilei de 7 decembrie 1941, provocând mari pierderi pentru baza militară americană din Hawaii. De remarcat faptul că atacul japonez a avut loc înainte ca Japonia să declare război Statelor Unite. În acel timp, ca rezultat al atacului japonez, SUA a intrat în cel de-al doilea Război Mondial. Cum s-a desfășurat evenimentele în România? Ungaria continuă șantajul asupra Germaniei pentru un conflict armat cu România, ceea ce a dus la Diktatul de la Viena din 30 august 1940 [...].

La 23 August 1939, a fost semnat la Moscova „Pactul de Neagresiune” dintre URSS și Germania. La pct. 23 al Protocolului, înțeles secret, se prevedea: „În ce privește Europa de Sud-Est, partea URSS atrage atenția pentru interesele sale în Basarabia”. Partea germană declara „totală și de neîntorsare a privirii la acea regiune”.

Evenimentele din 1940, la 26 iunie 1940, guvernul URSS a trimis un ULTIMATUM -DIKTAT guvernului României, prin care cerea următoarele:

1. Să se restituie URSS-ului Basarabia, pentru că, în 1918, România, profitând de slăbiciunea militară a Rusiei, a desființat din teritoriul Rusiei Basarabia, călcând prin aceasta unitatea seculară a Basarabiei, populată în principal de ucraineni, trăitori în Republica Sovietică Ucraineană.

2. Să transmită URSS-ului partea de Nord a Bucovinei, potrivit unei hărți anexate, care desăgubire a acestei pierderi ca a fost pricinuită URSS-ului și populației Basarabiei, prin dominația de 22 de ani a României. Populația Bucovinei de Nord este legată în marea sa majoritate de Ucraina Sovietică, prin comunitatea sa etnică istorică și prin comunitatea de limbă și compoziția națională (KEUNEN, „Politica Externă Sovietică 1917-1941”, pag. 178).



Guvernul României, la 27 iunie 1940, a cerut ca pretențiile teritoriale ale URSS să fie examinate în cadrul unor tratative între reprezentanții celor două guverne. La 28 iunie 1940, guvernul URSS a considerat răspunsul ca „impresc” și a cerut ca, în decurs de 4 zile, Armata Română să evacueze teritoriile Basarabiei și Bucovinei de Nord, iar Armata Roșie să ocupe în aceeași zi orașele Cernăuți, Chișinău și Cetatea Albă.

Guvernul României a răspuns că, pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea recurgerea la forță și deschiderea ostilităților în această parte a Europei, se vede silit să primească condițiile de evacuare specificate în răspunsul sovietic. Guvernul Român a cerut prelungirea timpului pentru evacuarea teritoriului, arătând că ar fi foarte greu să fie respectat întocmai. „din pricina ploilor și a inundațiilor care au stricat căile de comunicații”. La 26 iunie 1940, Hitler a informat URSS-ul, prin ambasadorul său la Moscova, că atitudinea Germaniei în privința Basarabiei rămâne neschimbată. Atitudinea Germaniei față de URSS a fost definitivată în Acordul de la

Moscova. Semnificativ este faptul că, la 26 iunie 1940, Molotov l-a prevenit pe Hitler că guvernul sovietic nu consideră rezolvată problema prin anexarea Basarabiei, în ce privește alte regiuni ale României.

Guvernul URSS nu a acceptat propunerea României de a se discuta, între guverne, prelungirea termenului de retragere a Armatei Române. URSS-ul a ocupat nu numai Basarabia și Bucovina de Nord, ci și colțul de nord-vest al fostului județ Dorohoi (Herja), care nu au aparținut niciodată Bucovinei, și cinci insule situate la sud de Canalul navigabil al Brațului Chilia.

Prin Tratatul de Pace încheiat cu România după al doilea Război Mondial (semnat la Paris, la 10 februarie 1947), s-a prevăzut că „frontiera sovietico-română este fixată în conformitate cu Acordul Sovietico-Român din 28 iunie 1940. Or, la 28 iunie 1940, nu s-a semnat nici un Acord la Moscova.

Sursă: ION CORNEANU, „Prietenii și ura între Germania Hitleristă și U.R.S.S.-ul Stalinist”, carte în curs de apariție (extras)

Abonamente la revista CERTITUDINEA

la toate oficiile poștale din țară și prin factorii poștali

Abonamentele pot fi asigurate, în principiu, pe o perioadă de o lună, 3 luni, 6 luni și 1 an. Abonamentul intră în derulare în luna imediat următoare achitării plății.

Prețul abonamentelor este:

- pentru o lună (2 numere): 10 lei
- pentru 3 luni (6 numere): 30 lei
- pentru 6 luni (12 numere): 60 lei
- pentru 12 luni (24 de numere): 120 lei.

Pentru derularea eficientă a operațiunii de abonare, rețineți și transmiteți oficialilor de la Poșta codul de catalog al revistei CERTITUDINEA: 19157

Vă dorim lectură perseverentă și folositoare!

Revista CERTITUDINEA

Mașinile negre ale lui Viktor Orban nu calcă în Slovacia! Doar în România



„părți rupte din Ungaria”, bineînțeles în urma Tratatului de la Trianon. MAE slovac a emis un comunicat prin care precizează că punerea sub semnul întrebării a integrității teritoriale ori a suveranității Slovaciei „în mod direct sau indirect este absolut inacceptabilă”, ambasadorul Ungariei la Bratislava fiind convocat pentru a i se comunica acest fapt, împreună cu o scurtă dar elocventă lecție de istorie.

Spre deosebire de statul român, Slovacia a reacționat ferm, la declarațiile irendentiste făcute de Viktor Orban la Baile Tușnad și la adresa statului slovac. Premierul de la Budapesta a afirmat că pe teritoriul Slovaciei există atinge 10%, ea nu este reprezentată în parlament, cetățenii respectivi (supuși criticilor lui Viktor Orban) preferând să nu voteze pe criterii etnice, ci pe diferite doctrine de partid. Viktor Orban nu are permisiunea statului slovac să desfășoare campanii electorale irendentiste sub forma unor așa-zise universități de vară, ci are voie doar să efectueze vizite oficiale la nivel de stat, la Bratislava. Acest lucru a fost impus atât de conducerea politică a acestei țări, cât și de poporul slovac propriu-zis, care a protestat masiv față de încercările lui Orban să intre în țara lor cu nere de grof și să agite comunitatea maghiară, așa cum face în România, singura țară de altfel în care încă își poate permite acest lucru, fiind protejat și girat în acest sens chiar de către conducerea statului român de mai bine de 20 de ani



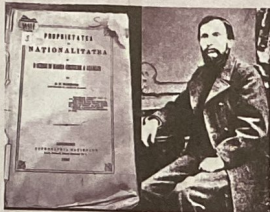
incoace, fără absolut nicio scuză, nici măcar cea a apartenenței la UE, care implică respectarea drepturilor minorităților. Slovacia este, la rândul ei, membră UE, NATO, Spațiul Schengen, dar nu are nicio problemă să-și pună la respect pe Viktor Orban, neavând în același timp nicio problemă cu drepturile (nu privilegiile) minorităților etnice. Slovacia are o economie de top, intrând în categoria țărilor dezvoltate din UE, cu venituri mari pe cap de locuitor, standard de viață foarte ridicat, printre primele din Europa, locuitorii în lume în privința accesului cetățenilor în alte țări fără viză, indice al Dezvoltării Umane dintre cele mai ridicate, cel mai mare producător mondial de automobile pe cap de locuitor.

Demnitate națională, eficiență economică, patriotism. Respect Slovacia!

G-ral CRISTIAN MARIAN GOMOJ

POP MARTIAN (1829-1865)

„PROPRIETATEA ȘI NAȚIONALITATEA ȘI O ochire în marea chestiune a jidanilor” (VIII)



„Principalele Române – adevăratul pământ al făgăduinței pentru fiul lui Israel!”

Ovreiul în un sat din Transilvania și Ungaria, mai cu samă de către răsărit, e mai mult decât banca Angliei pentru comerț. El unește în persoana sa pe bancherul escantant, la el afli banca ipotecară, creditul mobilier, el e industriaș, posesor de pământuri, principul unui mare număr de clienți lucrători, agentul secret - poliția guvernului, patronul - mecenele de la care depinde prosperarea școlilor populare!

Astfel își adună un capital ca să propășească la întreprinderi mari. Avându-l, se duce la proprietarii de moșii, ca să le arendeze. Creștinii, mai puțin speculativi, nu pot da atâtă ca el. Proprietarul, datat ca mai 'nainte, cu a trăi în lăcuș - *tout comme chez nous* - puțin își pasă de este creștin sau jidan cel ce îi dă mai mult. Peste puțin, arendășul ovrei ispiteste pe proprietar, dacă nu ar voi să se împrumute de la el cu o sumă „ce deocamdată o are disponibilă”. Mărima nobletii Maghiare și Polone se aprecia după mărimea datoriilor. Primește dar împrumutul oferit, dar uită că astăzi nu i mai apără legea maghiară de a nu i se vinde moștile încărcate de datorii. Acest reazem și l'au tăiat și proprietarii noștri, prin votul de la 14 Iunie. Arendășul ovrei continuă a i împrumuta până la măsura ce site că, vândând moșia, își scote capitalul cu procent 20. Și, după ce se crede că are destul spre a întreprinde ceva

DIONISIE POP MARTIAN (1829-1865) a fost statistician și economist român, inițiator al școlii economice protecționiste și al conceptului de patriotism economic.

S-a născut în 1829 în satul Ponor din județul Alba, în Munții Apuseni, într-o familie de moși. Studiile primare le-a făcut în satul natal, apoi a urmat seminarul ortodox de la Sibiu și Blaj. În timpul revoluției de la 1848 (la doar 18 ani) a fost unul din apropiații lui Avram Iancu, fiind înscănat de acesta cu stabilirea unei tabere de luptători la Câmpeni.

A fost primul director al Oficiului Central al Statisticii din România, înființat de el cu sprijinul domnitorului Alexandru Ioan Cuza. A organizat primul recensământ modern din România în 1860. A susținut înfiptura reformei agrare din 1864 și emanciparea țăranilor, iar boierimea o vedea ca pe o clasă complet depășită. Agricultură era pentru el „principala și mica noastră industrie”.

O contribuție importantă adusă de Marțian gândirii economice românești a fost cea legată de ideea de „capital uman”, pe principiul că „educația trebuie să fie învățământul vieții”. Despre educația și educația economică spunea că este „garanția integrității naționale”, că este imperativă crearea de școli comerciale și a unui învățământ politehnic adaptat cerințelor industriei și că „munca în serviciul științei asigură triumful omului asupra naturii”.

A fost un bun cunoscător al chestiunilor economice de pe plan internațional și era convins de necesitatea unui răspuns protecționist adecvat

dat tendințele economiei dezvoltate de a deschide noi piețe în țările subdezvoltate, sub stindardul „comerțului liber”. S-a împotrivit atunci când Cuza a proclamat adoptarea liberului schimb, argumentând că în timp ce toată Europa salută mișcarea guvernului român, Anglia și Franța nu încetaseră o clipă să fie protecționiste.

Bolnav de tuberculoză, a plecat la München în speranța de a-și găsi vindecarea, însă a murit la 2 iulie 1865, la doar 36 de ani, în capitala bavareză. Din cauza lipsurilor materiale, corpul lui nu a putut fi adus în țară și a fost înmormântat la München. Mormântul nu a mai putut fi găsit niciodată.

Cartea din care publicăm aceste extrase (și pe care n-o veți găsi în nicio referință bibliografică de specialitate) a apărut la un an după moartea lui și analizează, așa cum se arată și în *Curvântul înalt* al editorului de atunci, „două chestiuni capitale care cuprind în sine soarta națiunii române, și anume: chestiunea jidanilor și chestiunea admiterii streinilor nenaturalizați la cumpărarea teritoriului român”. Textele sunt extrase din „analele economice ale regretatului și învățatului nostru economist Marțian, fostul Director al statisticii. Scrierile lui Marțian - mai arată editorul - înfățișează prototipul idelilor românești, și nu putem recomanda studiului celor ce se interesează de cunoașterea stărilor și razele României, și de a se inspira de ideile mântuitoare statului Român, nu putem recomanda de sorginte mai fericită, decât analizele economice ale acestui român de scumpă aducere-aminte”.

ce mănâncă, tot ce înbraci, tot ce bei afară de apă, tot ce i face o plăcere, tot și toate sunt supuse la dare; paraua ce îi-a rămas, este numai o structură pînă la dările de carii a scapă; îndată ce vei scote-o, o parte din ea cade pentru dare.

Cu toate acestea, ovreiul sunt singuri oameni privați cari în Transilvania și Ungaria orientată pot face iute un capital. Așadar, „ceteris paribus”, ei sunt ca în simlul lui Avram. Guvernul de acolo, în înțelepciunea sa, a îngrijit ca nici ei să nu devină o putere mare. Li lăsa îndelung ca să apuce putere, spre a-i putea servi; iar după ce vede că s'a îngrășat o mulțime preutindenea, dă o ordonanță presidială... și mi-i stăruie prin mijloace administrative atât de înțesate, încât bietul jidan nici nu s'a trezit bine pentru a înțelege de unde și cum a sărăcit. Asemenea babilonia-

de revin din timp în timp, spre a le aduce aminte că toate sunt în lume trecătoare, prin urmare și banii, și alianța politico-industrială! Pe cel ce nu-l îngrozește nici sărăcia generală, nici dările cele mari, pe acela desigur îl gonesc periodicile babilonice, de a fugi până unde nu va mai vedea finanțiar, monopol, stempel etc. etc.

Dar încotro să apuce, afară de Austria? În Germania sau Franța - guvernele sunt prea sincere decât să lase pe evreu a suga astfelușdorea poporului simplu. Asemenea în Engleția, Belgia, Nederlanda, lăsa că nu i face censoredi al moralului populației, dar cu asemenea popoare industriale nu pot concura, ci numai având capitaluri mari. În Spania nu i suferă regimul preotescu. Și mai puțin în Italia. În Elveția guvernul e din popor. În Rusia trebuie se plătească pentru barba și chicia 64 ruble pe an; dar recruți armatei - o mulțime; acolo îi tunde și îi botează. În alte întreprinderi încă vai de cei ce nu sunt amici cu Cezarul, mai cu samă în Rusia. Nu știu cum sunt principiile Țării lui Alexandru II, dar e cunoscut că jidovii de la niște întreprinderi caracteristice încoace, nu erau de gustul Țării lui Nicolae.

Încotro, dar, pe rotundul pământului? America e prea departe. În Ierusalim evreimea e prea multă și rachiul nu are bere. Trecuș de speculație acolo nu este, cu un cuvânt nu e „Geschäft”. „Principalele Române! - ah ce vis! Aici e adevăratul pământ al făgăduinței pentru fiul lui Israel, precum ne spune Moisi. Pământ binecuvântat. Aici nu ne împiedică nimenia a face ce vrem. Aici ne vom face curtenii!”

Ei, bine, i-a primit acest pământ mai ospital decât toate pământurile, acest popor român mai tolerant și mai nealergător în tovarășii cu cari are să locuiească în aceeași casă comună, mai nepăsător de urmările ce poate avea o asemenea neconsiderare a viitorului său, i-a permis. Și văd că-i primește mereu, fără nici-o condiție.

Pop Marțian, „PROPRIETATEA ȘI NAȚIONALITATEA ȘI O ochire în marea chestiune a jidanilor”, București, Typographia Națională-1866

MIRON MANEGA

Copiii secui și români versus UDMR - o șansă pentru stingerea conflictului interetnic din Harghita și Covasna

O știre extraordinară, aflată la antipodul conflictului absurd de la Valea Uzului și a discursurilor antiromânești ale lui Viktor Orbán de la Băile Tușnad, ne arată că, în problema reconcilierii interetnice cu secuii (și cu ungurii în general) nu e totul pierdut. Și mai arată ceva: că acest conflict, acest contencios istoric, a fost întretinut artificial, după 1990, de îndărărea antiromânească a UDMR, pe de o parte, și de indolență (mai pe românește zis, nesimțirea) tuturor structurilor noastre de putere. Dar iată că acest conflict, sursă de capital electoral atât în România, cât și în Ungaria, poate fi contracarat, pornind din mijlocul... copiilor. Iată știrea, așa cum e prezentată ea pe site-ul 3media.ro:

„Părinții din comuna harghiteană Cosmenii au cerut autorităților locale și județene organizarea de tabere în care copiii lor să învețe limba română. Asociația pentru Cooperativă a solicitat organizarea de astfel de activități, prin care micuții să învețe limba statului român. Copiii au lucrat pe grupe și au învățat limba țării în care s-au născut prin jocuri, desene și activități interactive.

Interesul a fost uriaș, locurile epuizându-se în doar 10 minute, existând o cerere dublă față de posibilitățile oferite. În tabăra care a avut loc au fost înscriși 21 de copii din satele Cosmenii și Lăzărești, cu vârste cuprinse între 8 și 11 ani.

„Inițiativa a venit din partea părinților. Pe timp de vară, anual, s-a organizat și se organizează tabere de limba engleză și acum părinții au cerut să fie o astfel de tabără aici, și de limba română. Am înțeles de la organizatori că în zecile minuite s-au ocupat toate locurile și cum de zeci ori mai multe persoane au dorit să aducă aici copiii, a spus președintele Consiliului Județean Harghita, Borboly Csaba”.

Asemenea încercături de reconciliere au mai fost făcute dar, din păcate, ele nu au fost valorificate, nici lăstate să se extindă, din motivele politice explicate la început, desigur bunăvoință există și de o parte, și de alta a celor două „tabere”. Iată ce scria site-ul de limbă maghiară <http://szekelyhon.ro/> în 2017, într-un articol



intitulat „Olténiai községeben tanultak románul a csikszentimrei gyerekek” („Copiii din Csikszentimre au învățat limba română într-un sat din Oltenia”).

„Treisprezece elevi din clasele a cincea și a opta ai Școlii Primare „János Arany” din Csikszentimre au urmat o școală în limba română și au stat cinci zile la familii de români [...] Ideea programului de schimb a fost formulată în urmă cu opt ani de Victória Tanczos, care predă limba română și care, contrar obișnuinței, a vrut să-i ducă elevii într-o localitate în care nu locuiesc maghiari. După o lungă căutare, a luat legătura cu Școala Primară „Nica Barbu Locusteanu” din satul Leu, județul Dolj, iar în curând s-a înțeles cu profesoara de română de acolo, Constanta Tudor, care fusese detașată în satul Gyergyócsoma în urmă cu 30 de ani și predase acolo. Întrucât ei i-a plăcut foarte mult ideea, au început imediat să se organizeze și, în 2009, 15 elevi din Școala din Csikszentimre în Oltenia, iar la scurt timp după aceea, copiii de acolo au vizitat și Școala din Leu.

Cu toate acestea, nu a fost posibil să se continue proiectul popular, însă Victória Tanczos a decis să-i revină în acest an școlar (n.r. 2017). Așa că, în luna mai, cu 13 elevi, a vizitat satul din sudul României cu o populație de circa 4.000 de locuitori.

„Am încercat multe metode de-a lungul anilor - spune profesoara Victória Tanczos, dar din păcate rezultatul a fost întotdeauna că copiii nu puteau învăța limba română. De aici mi-a venit ideea să duc într-o așezare îndepărtată, iar eu am căutat un loc în care să nu locuiesc maghiari. Prin aceasta, am vrut să mă asigur că elevii sunt nevoiți să vorbească românește și să se înțeleagă în limba română.

Satul Leu este la 20 de kilometri de Craiova, iar profesoara de acolo a acceptat foarte bine ideea pentru că anterior fusese repartizată la Cosmălăvă. Când s-a schimbat regimul, a trebuit să plece acasă, deși a iubit foarte mult județul Harghita și s-a bucurat că a avut ocazia să-i viziteze din nou aici împreună cu elevii săi.

Cealaltă prevedere a mea a fost că copiii să fie cazați individual în familiile diferite, așa că au fost nevoiți să folosească limba română. Desigur, le-am spus tuturor să aducă cu ei un telefon, pe care îl foloseau destul de des când aveau nevoie. Au sunat părinții, care au vorbit cu părinții elevilor din Leu, i-au ajutat pe copii să comunice. Pe lângă asta, de multe ori au desenat, au arătat sau mi-au scris un mesaj despre cum s-a spus asta sau asta, dar toată lumea a rezolvat cumva”.

Victória Tanczos, care este în prezent profesoara a elevilor de clasa a cincea, s-a confruntat din nou cu dificultățile inițiale. Înainte de a pleca, copiii i-au cerut profesorei să scrie împreună propoziții utile în limba română, precum: „mi-e foame”, „mi-e sete”, „unde este toaleta?”. „Comunitățile locale au asigurat prețul combustibilului, iar tatăl unuia dintre elevii de clasa a cincea este șofer de autobuz, așa că, din fericire, am putut aranja cu ușurință călătoria. Primii am vizitat o mică grădiniță zoologică și am închinat triciclete. A fost o experiență grozavă pentru copii, tuturor le-a plăcut foarte mult. În drum spre casă, elevii mei au început să facă aranjamente în autobuz pentru a se întâlni cu copiii de acolo după-amiază, dar fără ca eu să plec. A trebuit să scriu un sms în română ca să-i trimită familii, care spunea că întâlnirea va fi la terenul de fotbal. Au mers, s-au jucat, au jucat fotbal și s-au înțeles cu ușurință, deoarece, potrivit lor, fotbalul este același peste tot, regulile sunt aceleași, așa că nu au existat dificultăți pe curs. Într-o altă zi, elevii de clasa I până la IV, îmbrăcați în costume naționale, ne-au oferit un spectacol. Ne-au oferit preparate tradiționale olteniene, așa că au încercat să ne dea și gustăm din toate în câteva zile”.

În plus, copiii au participat la cursuri dimineața și au participat la toate lecțiile. „Desigur, a fost o materie despre care nu au înțeles aproape nimic [...] Profesori de acolo au încercat să-i implice, dar unii s-au mirat că nu studiază geografia, de exemplu, în limba română. A fost interesant pentru că mulți oameni nu au înțeles de ce nu pot vorbi românește. Nu și-au banat joc de ei și nu i-au privit de sus pentru asta, pur și



simplic nu au înțeles că, dacă județul Harghita este în România, atunci cum să nu știe românește. Mă întreb ce vor spune ocazii după ce vor experimenta că toată lumea de aici vorbește maghiara. Apropo, copiii de acolo sunt foarte gălăgioși, vorbesc teribil de repede și tare. În general, ei folosesc timpul perfect simplu, așa că vorbesc cu „vázugs”, „emsele”, și nu numai, motiv pentru care știntimierilor le era mai greu să-i înțeleagă. Au încercat să nu vorbească așa cât am fost noi, dar, desigur, este greu să schimbi asta odată ce te obișnuiești. Fiecare profesor i-a lăudat pe ai noștri pentru că de liniștiți și disciplinați sunt”, a subliniat Victória Tanczos [...].

Relații foarte apropiate s-au format pe parcursul celor câteva zile, unii chiar au plăns în momentul despărțirii. [...].

Comunicarea se făcea mai ales cu Google Translate sau cu ajutorul părinților. Am desenat, am arătat și până la urmă ne-am dat seama [...]. I-am învățat câteva cuvinte în limba maghiară, cum ar fi salut și „ce faci”, așa că, la sfârșit, toți, din toată școala, se întrebau unii pe alții: ce faci? [...].

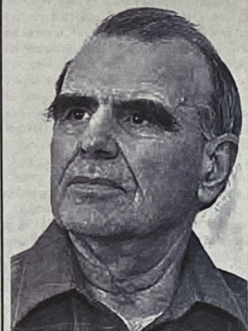
În iunie, copiii din satul Leu vor vizita și ei Csikszentimre. De asemenea, vor merge la școală și vor participa la serbarea de sfârșit a anului școlar. În plus, vor merge într-o excursie la Lacul Szent Anna. Copiii sunt entuziasmați și așteaptă cu nerăbdare să vină în județul Harghita - am aflat de la profesoara Tudor Constanta, pe care am contactat-o telefonic. După cum a spus ea, vizita în Oltenia a fost o experiență specială și unică pentru știntimierii, care au avut ocazia să cunoască locuri și oameni noi [...].

Elevii din Leu au ajuns, într-adevăr, la Csikszentimre, unde au vizitat Școala Primară „Arany János”, împrejurimile localității, Bődösöd, lacul Sânta Ana și muzeul vinului din Tușnad. S-au bucurat de aceeași ospitalitate pe care le-o oferiseră ei copiilor secui.

Din păcate, asemenea informații sunt ținute sub preș, ca nu cumva să se extindă și să strice jocurile politice de la București și Budapesta. Apar sporadic, pe platforme de genul celor menționate, înțelegerea, concilierea, consensul, nu livrează capital electoral. Dezbinarea, da...

Când târâtoarele nu-ți dau pace, nu ai încotro. Trebuie să zbori!

Aforisme de Vasile Ghica



• În mod cert, noi, românii, avem cea mai coruptă și mai analfabetă clasă politică, de la Cultura Cuciuteni încoace.

• De pe unele frunți, și muștele pleacă dezmăgite.

• România nu este o țară a nimănui. Este a câtorva.

• Democrația noastră originală seamănă cu o muntă de câini, unde unul exercită actul împerecherii, iar cei din jur dau ca bezmeticii din fund.

• S-au deschis granițele și pentru scriitorii români. Pot, de exemplu, să plece oriunde la cules de câmpșuri în Spania.

• Există destule certitudini că actuala noastră clasă politică nu va lăsa poporul român decât ce i-a lăsat Terente în formol.

• Nu va îngrășați! Să nu cumva să-i vină Guvernului ideea că suntem comestibili.

• Când târâtoarele nu-ți dau pace, nu ai încotro. Trebuie să zbori!

• Idealul muștei este bălegarul.

• Într-o lume constipată, cea mai prețuită este literatura de closet.

• Nu am încredere în ceaiurile ai căror autori ducnesc a Coca-Cola.

• Nici Sfînxul nu poate să ghicească dacă va învinge internetul sau Jihadul.

• Prea multe potăi ridică piciorul pe idealurile noastre.

• Și totuși în om există mai mulți nufieri decât nămol.

CONSTANTIN OLARIU ARIMIN

Falsificarea istoriei românilor, de către austrieci, unguri, cazari și românii trădători
Cum am devenit din daci romani și din romani semiți

Procesul deznationalizării românilor și a falsificării istoriei acestora durează de ceva vreme: de când austriecii, apoi papistași și unguri, s-au pus pe suflutele noastre să ne nimească pentru todeauna. După ocuparea Transilvaniei de către armatele imperiale austriece, la 4 decembrie 1691, împăratul Leopold I a dat o Diplomă - leopoldină - ce a fost o adevărată Constituție pentru noua cucerire, timp de mai bine de 150 de ani. Noi stăpîni fiind catolici, iar această confesiune avînd puțini aderanți în Transilvania, ochii au fost puși pe românii ortodocși care, dacă ar fi trecut la catolicism, primeau și ei drepturile pe care le aveau ungurii și sașii. Iezuiții au început să spele creierelor românilor, încercînd să-i convingă de minunea care stătea la Vatican și pe care trebuiau să o descopere. Ca să le fie drumul sigur și bătut, au început să le toarne în cap că ei sînt în fapt urmașii colonilor romani și musai trebuie

să se ridice din starea socială, politică și religioasă jălnică, prin trecerea la catolicism și atunci vor vedea ei trai pe văituri și huzur nebun! Cei mai mulți au adălmecat otrava papistașilor de la început, dar unii au zis că le este mai bine cu catolicii, dacă au unii și ei au loc în treburile jînutului, fiindcă ortodoxia le-a adus destule necazuri. S-au înființat școli unde românilor, unde li se dădea scîmbla prin rîzătoarea acestei făcluri, astfel că sarmăni tineri treceți prin aceste locuri de maculare, au ajuns să spună orice după îndobitocirea suportată. Dar așteptarea austrieilor mai realiza un scop ascuns: dezbinarea românilor din Transilvania de cei din Valahia și Moldova, prin trecerea ardelenilor la catolicism.

Vasile Alecsandri, într-o scrisoare din anul 1868 către **Foale din Cernăuți**, spune latinistilor că li corectau poeziile după socotela lor, că adevărata limbă este „*isortă din genul poporului român, iar nu din fabricile de cuvinte ale lui Cipariu și companiei*”, adică să înțelegem că unii „doctori ardeleni” erau bine dați cu făclura latină pusă la cale de papistași. Asta le-a convenit mai tîrziu de minune și ungurilor, care spuneau despre românii din Ardeal că nu sînt decît ciobă-

ni românilor care au cucerit Dacia, dar niciodată un popor care ar fi continuatorul celor cotropiți de legiunile Romei. Dar a fost și o nimicire prin deznationalizare, practică asupra neamului nostru aflat în epoca modernă sub stăpîniri străine și ciinoase. În Ardeal ungurii, în campania lor de maghiarizare a românilor, au schimbat numele de familie și cel de botez, obligîndu-i să-și facă educația școlară numai în limba ungură, ceea ce a dus pentru unii la pierderea identității și transformarea lor în unguri saceda. La fel au procedat și austriecii, care, după ocuparea Bucovinei, **l-au dat pe ortodocșii moriștii în paza clerului ucrainean unit cu Roma**. Și acești mucoși s-au apucat să slavizeze viața moriștii, adăugînd la numele de familie neos moriștii terminațiile „enco”, „iuc” și „ciuc” și schimbînd numele de botez după limba lor, astfel că s-a fim ucraineni cu nume după limba lor, cînd Bucovina s-a unit cu patria noastră, cei batjocorîți de clerul ucrainean, au cerut statul român să dea o lege care să le permită a reveni la numele lor adevărate românești. Numai că mafia dimbovitano-cioacă le-a cerut să plătească pentru schimbarea numelor. Și așa avem azi printre noi nume ca

Mateiuc, Petrenco, Martiniuc, Sauciu, Boutiuc, Cuzenco, Vatamaniuc, etc.

Cum pe la anii 1830-1840 încolțind în scîmblăurile cazarilor „iluminați” că ei trebuie să ia în stăpînire toată Europa și apoi întreaga lume, s-au chitit ei și au zis ca numădeci să înceapă cu începutul, adică să-și facă și ei o țărăsoară unde să li poată aduna întunecimea Sa pe toți încornorații care joapău printre gomii europeni, unde să le dea izvor de înțelepciune a întunericului. Ochind ei plaiurile carpatine, au constatat îmbufnați că jînuturile sînt locuite de români și atunci pe loc s-au pus tartorii să ne scoată din istorie, fiindcă aici, peste capul nostru, doreau să-și zidească un Israel european, unde neamul cazarilor să se simtă ca acasă.

Așa s-au apucat turbații să scrie cite în lună și în stele despre istoria noastră antică, dar urmărind să dovedească tuturor că poporul dac a fost nimicit pînă la unii de săbîile românilor, iar jînutul, pentru a nu rămîne împărăția dănilor și urliciunea lumii, civilizații cotropitori l-au populat cu coloni din tot imperiul roman. Asta este zicerea venită de la papistași pe care ei au ajustat-o după interesul lor, spunînd că, în fapt, colonii

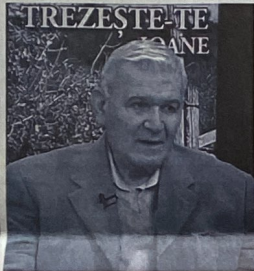


au fost numai soldați legiunilor cuceritoare, iar aceștia ca neam erau din Siria și Palestina, adică tudei sau semiți, cum și-au jughat afurisii limbă în epoca modernă.

„Nimicirea Neamului Rumun” de Constantin Olariu Arimin - extras

CONSTANTIN 7 GIURGINA *Arhivele transcendente.*

Complexul megalitic de la Tihăria



Am vorbit în numărul trecut despre **Poiana Cozanei** sau Cozana, din Munții Buzăului, și grota „Fundul Peșterii”, centrul cultural de inițiere pentru tinerii veniți să parcurgă drumul inițierii în cînul bălăbărlă războinică.

Puțin mai sus de Fundul Peșterii, în imediata apropiere a **Izvorului Tămăduirii** (peșterii din zilele noastre l-au botezat „**Izvorul lui Zamolxis**”) se află locul numit „**Scaunele lui Negru Vodă**”. Pe un perete aproape vertical se disting trei șanțuri paralele, care sînt semicirculare. Stîncă de deasupra lor scîmblă cu o căciulă triunghiulară cu vîrfurile spre sus, mai exact cu vîrfurile cîșmă (căciulă) geto-dacă. Deasupra fiecăruia dintre șanțurile amintite se găsește câte o scobitură (o gîvană) ca un scun, în număr de trei. Deasupra lor, la mijloc, tronează „jîlul” domnesc, mai mare și mai important ca celelalte: Cărnărușul peșterii, linie Măndrică atrage atenția călătorilor că aștazi orice cale de acces spre Scaunele lui Negru-Vodă a dispărut. Ca să te poți totuși așeza în ele este obligatoriu să te folosești de frînghie ca să poți trece de la Peștera Mică, ce se află în spatele lor, pe „căciula” de Oblio a scaunelor.

Asemenea gîvană (scobitură) în piatră ne întîmpină și la Aluniș și la Piatra Mirăului și la Piatra Rotăriei, și la Căteșeni de Argeș, și la Corbi de Piatra. Toate aceste urme, lucrate în stîncă și în mînchiri, ne spun că, pentru cei care le-au dăruit, au avut o semnificație, un rost în ansamblul zonei unde se află asemenea Pietre sacre.

Tihăria (Tihărala) sau Stîncă Fetei și Izvorul Tămăduirii

Ansambli megalitici de la Tihăria (mai aproape de jîneșul cuvîntului, ar fi varianta Tihărala, roștită tot de locuici) păstrează încă urmele unor ziduri ciclopice care asigurau securitatea locuitorilor așezării mari așezării de la poalele Tihăriei și a **Crucii Spătarului**, ansamblul fiind și un important centru cultic în care se desfășurau inițierile consacrate misterelor traco-geto-dace, care ofereau, cum am mai spus, calea spre salvarea vișului final: posibilitatea de a putea comunica direct cu Divinitatea tutelară a neofitului.

Complexul megalitic de la Tihăria mai avea și rolul de observator astronomic, un uriaș observator și raportor solar. Stîncă se termină cu un bolovan cubic, cu înălțare zoomorfa: porc, ori alcevea? Partea frontală a stîncii (Cubul, ori Mistrețul) are o simetrie perfectă față de axa verticală ce trece prin cubul din vîrf. Se vede că acest „cub” a fost așezat, montat, acolo de cineva, nu a apărut în mod natural.

În fața Tihăriei se află **Chilia lui Dionisie Tărcătorul** lucrată în stîncă Tihăriei.

Partea superioară a stîncii pare să aibă

o formă similară cu Tihăria, ceea ce ar duce cu gîndul la o posibilă utilizare a celor două stînci în măsurători de astronomie, opinie avansată de fizicianul Cosmin Vatra din Buzău. Vîrfurile celor două stînci se aliniază în **Poiana Lupoaiiei**, care este partea vestică a **Poanei Cozana**. Locul amintit și el de toate strămoșilor geto-daci: **Lupul celest**. Poiana Lupoaiiei fiind un loc sacru consacrat unui strămoș Primordial, ce configura pe pămînt un Principiu divin, celest: **Lupul celest** geto-dac.

Tradiția amintescă că bolovanul cubic cu înălțare zoomorfa, din vîrfurile stîncii, ar pendula, orientîndu-se după soare. Immoasa cercetătoare a zonei, Diana Gavrilă, spune că această mișcare ar fi fost surprinsă pe camerele de filmare, așezate în anul 2008 în Poiana Cozana, atît în timpul zilei, cît și al nopții. Cele două repere geografice, Tihăria și Stîncă lui Dionisie, au servit și pentru determinarea poziției răsăritului soarelui, așa cum la traco-geti, după modelele sanctuarelor cultice, se aflau cunoscutele Uroaie, locuri pregătite special pentru a se efectua măsurătorile astronomice. Datorită unghiului de înclinație de 23,5°, pe care îl face axa proprie de rotație a Pămîntului cu orbita sa în jurul Soarelui, direcția din care răsărit Soarele variază pe parcursul unui an. Doar cu prilejul echinoctiilor răsăritul se va suprapune cu estul geografic (magnetic) indicat de busolă. La echinoctii estul geografic coincide cu cel răsărit. Pe parcursul anului, punctul de răsărit al Soarelui deviază cu 34° între Stîncă lui Dionisie și Tihărie „cubul” aflîndu-se la mijloc, observație pe care a făcut-o în primăria fizicianul Cosmin Vatra. Demonstrația fizicianului Cosmin Vatra întărește afirmațiile făcute la început, că marile ansambluri rupestre de la Aluniș - Nucă - Ruginoasa au avut atît o menire cultică, cît și una oraculară în jurul sanctuarelor de acolo, dar și una de observator astronomic.

Mai trebuie semnalată și partea vestică a acestui mare complex cultural și astronomic de la Tihărie, în care se ivesc priviri numeroși megaliti. Printre aceste vestigii megalitice se află o piatră imensă, în forma unei reptile, un artefact care se aliniază cu „cuburile” de pe Tihăria și Chilia lui Dionisie. Lîngă acest megalit, se află încă unul foarte mare cu niște incizii, care vor fi însemnat ceva în planul acelor „construcții”. Tot în această zonă vestică a Tihăriei se mai află cîțiva megaliti, care păstrează urme de prelucrare manuală,



Scaunele lui Negru Vodă

învăderînd faptul că cineva, cu mult timp în urmă, era preocupat de ceea ce se petrece în Poiana Lupoaiiei și în Poiana Cozana.

Acel cineva i-a dat locului și un nume, care să se fi potrivit în gîndirea arhaică străromână cu locul respectiv: Tihărie. Ce spune DLR (Dicționarul limbii române) editat sub egida Academiei Române despre entitățile Tihăriei? Citez din explicația dată de Dicționarul Academiei: „coastă abruptă, povîniș, răpă, loc răpos acoperit unor ci vegetație, etimologie necunoscută. compară cu maghiarul *chere* și cu *serbul* *thiere* (sîc chere, unde e se citește *ti*)”. De ce să-l comparăm cu vecinătăți care nu ne spun nimic despre cuvîntul românesc, și să nu-l comparăm cu ceea ce constituie cuvîntul semantic tihărie în gîndirea arhaică românească. Există oronimi (nume de munte) **Vîrf Tihăliu** în munții Călimani și tot în vestul Călimanilor se află pasul **Tihău**, o trecătoare între Moldova și Transilvania. Sunt prea bine cunoscute **Cetățel Tihăliu** din Călimani, metereze, colți de stîncă și abrupturi amețitoare pe toată creasta lui crenelată, așa cum se înfișează, adîmă, Tihăria din Curbura Carpaților.

Aceiași străromâni, înainte Mergătorii neamului românesc, au dat și numele ansamblului de sub dealurile muntoase de la Tihărie și **Crucia Spătarului**, și anume: **Poiana Cozanei**, ori **Cozana**. Mulți lingviști îl nașes din cuvîntul slav *Koza* = nuc, însă toate Cozilele noastre, căte cunoaștem, semantice nu au nici o legătură cu nucul slav, ci ele toate vorbesc despre incinte sacre, despre sanctuare, Poine sacre consacrate unor divinități tutelare pentru acele comunități.

De sub stîncile crenelate de la Tihăria (Tihărie) numită și **Piatra Fetei** se ivese vîna de apă numită **Izvorul Tămăduirii**, tocmă pentru puterile ei tămăduitoare: acest izvor rece, fermecat, nu îngheață niciodată (amînatul nu este dat ca să facă valuri imaginare, ci doar să constate compoziția miraculoasă a apei aceluia izvor). Așadar sunt la un loc grota lui Dionisie, enigmaticul cub oracular și astronomic din capul stîncii Tihăriei, izvorul Tămăduirii și, orotrotoare, binecîntîndul întregul ansamblu Poiana Cozana.

(Constantin 7 Giurgina,

„Arhivele Transcendente - O peregrinare prin Geografia sacră a pămîntului românesc”, Editura Universității „Titu Maiorescu”, București, 2020)

MARCELO LEUSTEAN

Scrisoare pentru geți și daci...

Dac-aș ști exact țîi-șăș spune,
Că sunt get sau că sunt dac
Are însă importanță
De-unde sunt sau doar ce fac?
Zău țîi spun că nu contează
De-unde apă ai băut
Dacă fapta te trădează
Ca fiind un pui de cuc.
Nu contează cîi țîi țîi țîi
Nici stramoșu' dorobant
De ești bălegă plouat
La o margine de șanț.
Voi credeți că panglicări
Au pieat-cu toți din Luna
Că cei ce trădează astăzi
N-au avut o mamă bună?
Vai și-amar de voi, sarmăni,
Vai și-amar de voi, gării,
Si vă judecați pe sine
După sângele din venă.
Fapta vă este onoare
Cîntecă și curajul-n luptă
Nu tricoiul cu Gerula
Barba și căciula frîntă.
Cum vă măsurați curajul?
Unde-i lupta ce luptați?
Ce-ați făcut voi bun în țară
De cînd daci voi va chemați?



uni dintre acei „cazaci” pe care țarina i-a adus în serviciul militar al Rusiei.

Ai mei s-au împărțit: o parte au plecat și o parte au rămas în Moldova, în România de astăzi. Au urmat alte jertfe: la Plevna, Ioniță Leustean care secerat de turci. La Otuz, în contraatacul lansat în izmene și cămășă de corp, străbunicul meu este rănit grav și moare cîteva luni mai tîrziu. Rămăș orfan după primul război mondial, cap al familiei la 16 ani (mai avea două surori mai mici în Gerula) Dumitru Leustean împlinește serviciul militar și mai apoi este concentrat din nou, în 1938, rămînînd sub armă pînă la 23 August 1944, cînd trădarea lui Mihai Hohenlorenz și onoarea de militar l-au determinat să renunțe la lupta împotriva celor ce fuseseră aliați ai României pînă atunci.

La Stalingrad a ieșit din încercuire cu greu, la începutul lui Decembrie 1942. Regimentul său a fost decimat. În refugiu a făcut pază la bateriile antiaeriene ale rafinării din Ploiești: a supraviețuit bombardamentelor anglo-americane de pe valea Prahovei. S-a întors acasă la începutul lui Septembrie 1944. A stat ascuns.

După amnistie a fost arestat de soldații ruși, sub acuzația că este partizan. A fost interogată, bătută și, în final... eliberată miraculos, în baza mărturiei unui soldat basarabean (translator) pe nume Costea, care a spus că l-a cunoscut pe bunicul meu cînd, prizonier fiind, lucra la moșia boierului din localitate. Poate l-a cunoscut pe bunicul meu într-o permisie, poate că nu: cert este că a fost eliberat după o bătaie cruntă.

Asta mi-a povestit-o mulți ani mai tîrziu tata, care, copil fiind, a privit, printre scîndurile gardului, bătaia. Pentru un copil de cîțiva anișori e cîmplită privilegia.

Tata a fost un muncitor, un sindicalist fidel de Secu pentru opinile, atitudinile sale neconforme cu ordinea. A ieșit la pensie sîră, unii de emanațiile Secu-Pec (esalonul 2) iar mai apoi a murit operat (malpraxis) de un anume doctor Cheherțiu, în Bacău.

Eu, după zece ani de inginerie, înfrînt, mi-am luat soția și am emigrat în Canada (în 2002), unde mi-am permis, muncind, să plătesc tratamentul de fertilitate pentru a avea un copil: o fetiță...
Sunt eu dac sau sunt eu geț? Naiba știu. Sunt on.

Printre culte, fapte și simțire, am ales să rămîn român, iar într-o bună zi mă voi întoarce acasă, fie și într-o urnă de cenușă. Acasă sunt toți ai mei. Acolo a început și acolo se va sfîrși razeșia neamului meu.

(Acest text a fost scris ca un comentariu la articolul lui Nagy Attila-Mihai, „MEDITAȚIILE UNUI SECU. Negarea alterității în disputele istorice”. L-am considerat relevant pentru mesajul său și îl publicăm ca atare, în paginile revistei)



AUREL C. POPOVICI (1863-1917)

Origina tuturor sofismelor contra religiunii e lipsa de suflet



Tot viitorul neamului românesc de aici atârna de a credinței biruință, a credinței în Dumnezeu ocrotitor al părinților noștri! Toată discuția cărturară și semeția lor de „antropomorfism” nu dovedește decât a lor nemăștiș. În legea noastră creștină, în această sfințită credință a părinților noștri și a tuturor oamenilor de inimă și înțelepți din ziua de azi, e o neprețuită comoară de adevăruri

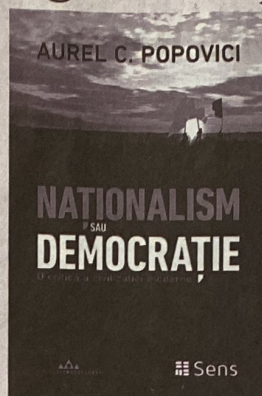
religioase, filozofice, istorice și științifice fundamentale. Dar comoara e așezată într-o strâveche și poetică grădiniță. Din douăzeci de secole de evlavie și interpretări omenești, de profunde și sfințite preocupări sufletești au răscris nenumărate flori de tradiții și allegorii, de legende și simboluri. Ele sunt sfințite, căci se țin de sanctuarul învâjuratului lui Christos. Lacrimi și sânge omenească au curs sîroașe, secole de-a rândul, pentru ele. Căci tot din această simțire omenească și din aceleași gânduri omenești, dar sâlabe, umile, imperfecte au răsărit și ele. Atât de enorm de greu este a înțelega o religie! Căci niciodată o religie trăiește pentru o cultură n-ă fost și nu poate fi simplă, simetrică, riguros consecventă. De aceea, e atât de greu a „reformă” o regiune sau a o schimba cu alta tot la fel, și de aceea trebuie mult înțelepciune, chiar în simple adaptări ale formelor exterioare neesențiale, la trebuințele bisericilor înseși.

Pentru oricare român cu adevărat cult, care înțelege toate aceste adevăruri de viață și multe altele, religia noastră creștină în sine și simbolurile ei exterioare nu prezintă nici o dificultate față de o sinteză într-adevăr superioară a culturii moderne. Drapelul curiut de gloanțe, pe care-l poartă soldații în fruntea unui regiment, nu-i decât un petec de pânză. Și totuși, când te vezi în fața lui, simți un fior de evlavie în sufletul tău și involuntar îți scoți pălăria. Dacă e suflet în tine! Aici e origina tuturor nenorocitelor

sofisme contra religiunii: în lipsa de suflet. De fapt, nimeni din oamenii cu adevărat mari n-au îndrăznit vreodată, și nici nu-și închipuie cu puțință, a cleveți și a slăbi credința noastră creștină. Căci întotdeauna cu engleji, și mai ales ca toate națiunile germanice, și neamul nostru, numai în umbra Crucii se flăcău cruce de voine, cum zice românul. Și numai păstrându-și și adăncindu-și meru credințele sale va intra și el, la plinirea vremii, într-o împărăție cerească.

Multe vorburi s-au păruit adănci și mari și vestite popoarelor în lumea aceasta. Dar puțină au rămas. „Toate ideile cele trecute, fie că de vestite la ulate se pun, iar cuvântul cel bun în veci se pomenește”, zice Iordache Goleacu.

De aceea, mai ales noi, românii, să luăm aminte învățăturile lui Christos și adănc să ni le săpăm în minți și înimi. Mai ales azi! „Căci se vor ridica Christosi mincinoși și proroci mincinoși și vor da semne mari și minuni încât să amăgească chiar pe cei mai aleși” (Matei, XIV, 24). „Și pentru înmulțirea fărâdelețelor, se va răci iubirea multora (Marcu, III, 24). „Și dacă o împărăție se va fi dezbinat în sine, aceea împărăție nu poate sta” (Luca, VIII, 10). „Și el zise, vouă vă este dat să înțelegeți tainele împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca privind să nu văză și auzind să nu priceapă” (Ioan, VI, 6). „Eu sunt calea și adevărul și viața; nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine. Să nu se turbure inima voastră. Aveți încredere în Dumnezeu,



aveți încredere în mine” (Ioan, XIV, 1). „Feriți-vă ochii voștri ca să nu văd și urechile voastre ca să nu aud. Căci dacă văz și auz, că multă proclamație au dorit să văd și vedeți și n-au văzut. Și să auză ce auziți și n-au auzit” (Matei, XIII, 16, 17, 18). „Acestea vi le-am vorbit în asemănări...”

V-am spus aceasta ca să aveți pace întru mine. În lume aveți strădănițe, dar îndrăzniți, eu am biruit lumea. Căci cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece” (Ioan, XVI, 25-33).

Nu vor trece, căci exprimă legi ale firii, porunci cu adevărat dumnezeiești. Să ascultăm de aceste sfințite învățături. Căci tot neamul românesc, afară de oile lui rădăcite, le ascultă cu tot sufletul său în toate țările în care trăiește, luptă și nădăjduiește. Să le ascultăm și, fără șovăire, să le urmăm, căci fără „voturi”, aceasta este voiața poporului, a întreg neamului nostru. Voiața lui cea mai curată, statornică de două mii de ani și mai înțeleaptă. Pentru că de la credința lui creștină atârna toate credințele, toată ființa lui morală și națională din lume. Ca orice popor, el nu-și poate da seama în chip lămurit de legăturile acestora complexe, el nu le poate exprima, dar el le simte până în adâncimele ființei sale, căci sunt rădăcinile ei, sunt sufletul său secular! Iar cel ce-i slăbește și îi dărâmă aceste credințe fundamentale îi secătuiește și îi omorâie sufletul. Și nici un român conștient, cu mintea întregă și inima curată, nu se poate face vinovat de asemenea fărâdelețe contra sângelui său.

Titlul original al eseului: „Credința părinților noștri” (extras) Sursă: Aurel C. Popovici, „Nationalism sau democrație. O critică a civilizațiilor moderne”, 1910. Cartea a fost republicată la Editura SENS, în 2020

VASILICĂ MILITARU

„Holocaustul” – noua religie a lumii

III. Baruch Levy, 1879:
„Stăpânirea întregii lumi se va face prin instituirea unei Republici Universale care va recunoaște pretutindeni drepturile de cetățenie ale evreilor”

Teoriile halucinante ale rabinilor, prezentate în primele două articole de analiză a noii religii a lumii, nu au fost niciodată contestate sau condamnate ca fiind „rasiste” sau „govine” de Federația Comunităților Evreiești din România – Cultul Mozaic și nici de vigențilul Institut Național pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel”. Astfel de interpretări teologice aberante ca cele expuse anterior au generat, în istoria umanității, apariția unor elemente ideo-ideologice extremiste care au încercat să grăbească împlinirea „profetiei mesianice” prin acțiuni sociale de tip revoluționar. Pe principii cauză-efect, elemente neo-ideologice extremiste s-au ridicat să contracareze pretențiile hegemonice ale iudaismului. În mijlocul acestor extreme s-a aflat întotdeauna o masă de iudei, căzută victimă manipulării și identificării de unii ne-evrei ca vinovați în întregul de teorii și acțiuni unora dintre exponenți radicali ai fundamentalismului iudaic.

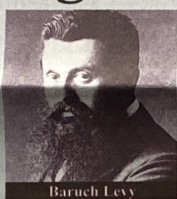
Deputatul Silviu Vexler – actualul Șef al Cultului Mozaic din România – în „Expunerea de motive pentru promulgarea Legii privind combaterea antisemitismului”, prezenta unele exemple de antisemitism din viața publică, printre care: „Promovarea unor acuzații mincinoase, dezumanizante, ce demonstrează evreii, a unor afirmații stereotipe despre evrei sau despre așa-zisa putere exercitată colectiv de evrei – așa cum ar fi, în mod special dar nu exclusiv, milul despre o conspirație mondială a evreilor sau despre controlul de către evrei al mijloacelor de informare în masă, al economiei, al guvernului sau al altor instituții ale societății”.

Dar afirmațiile govine ale unor rabini privind supremăția rasială a speciei evreiești față de restul speciei umane ne-evreiești nu sunt „dezumanizante”? Profeteiile mesianice – din Tora, Talmud și Cabala – despre conducerea speciei umane a ne-evreilor de către poporul ales al evreilor nu au creat cumva „milul” despre o conspirație mondială a evreilor?

Nu era mai simplă înlăturarea cauzei – condamnarea publică a evreilor extremiști care propagă astfel de teologii ce alimentează teoriile conspiraționiste ale unor ne-evrei? Din cauza lor, o întreagă umanitate a ne-evreilor este culpabilizată ca „antisemiți”!

Dar, după cum am demonstrat deja, „în vizuina Tora, viața evrească este investită cu o valoare mai mare” iar „cu privire la corpurile ne-evreilor [spre deosebire de trupurile evreilor] trupurile lor sunt degeaba”. Adică, tot noi, ne-evreii, trebuie să luăm aminte la mesajele unor extremiști ce visează conducerea planetei! Mai au și pretenția că este Planul lui Dumnezeu și nu ai voie să te legi de autonomia lor religioasă!

O profecție din anul 1879 a fost atribuită rabinului neo-mesianist Baruch Levy: „Poporul evreu – în ansamblu – va deveni propriul său Mesia. Stăpânirea întregii lumi se va face prin unificarea celorlalte rase umane, prin eliminarea frontierelor și a monarhiilor – care nu sunt decât bastioane ale proprietății private – prin instituirea unei Republici Universale care va recunoaște pretutindeni drepturile de cetățenie ale evreilor. În această nouă organizație a omenirii, fiii lui Israel – răspândiți acum pe toată suprafața globului,



Baruch Levy

toți din aceeași rasă și cu aceeași formă înăoșă o naționalitate distinctă – vor deveni elementul conducător pretutindeni fără a întâmpina opoziție, mai ales dacă reușesc să impună direcția constantă a unora dintre ei.

Guvernele națiunilor, care formează Republica Universală, vor trece fără dificultate în mâinile evreilor, în favoarea victoriei proletari-tilui.

Atunci proprietatea individuală va putea fi abolită de către conducătorii rasei evreiești, care vor administra astfel oarea publică de pretutindeni. Și așa se va împlini făgăduiala Talmudică, anume că atunci când vremea lui Mesia va veni, evreii vor ține sub cheile lor bunurile tuturor popoarelor lumii” (Baruch Levy, Scrisoare către Karl Marx, publicată în „La Revue de Paris”, p. 574, 1 iunie 1928).

E vorba de o scrisoare către Karl Marx, care a fost redactată în anul 1879 și a fost publicată în revista franceză „La Revue de Paris” în anul 1928.

Desigur că, în 11 noiembrie 1928, organizațiile mondiale evreiești din SUA – foarte vigilente la textele considerate antisemite – au publicat un text de negare a autenticității scrisorii către Karl Marx, în publicația newyorkeză „Jewish Daily Bulletin”. Dar să nu uităm că bolșevicul criminal Stalin – la ordinul căruia au fost uciși sau au murit prin înfometare peste 20 de milioane de evrei și ne-evrei sovietici, dintre care între 5 și 10 milioane de ucraineni – a primit ajutoare consistente din SUA, prin colecte publice inițiate chiar de organizațiile mondiale evreiești, în timpul celui de-al doilea Război Mondial.

„Jewish Daily Bulletin” titra: „Un scriitor care se ascunde în spatele pseudonimului, Salluste, într-un număr de articole publicate în „Revue de Paris”, unul dintre marile periodice pariziene, a început noua ofensivă antievrească prin producerea a ceea ce pare izbitor ca o nouă versiune a Protocolelor [...] El susține, totuși, că el este, în ultimul secol, și-a concentrat eforturile, pentru a-și impune dominația morală, politică și financiară asupra lumii prin distrugerea civilizației creștine [...] Societatea creștină va fi distrusă prin infiltrarea în ea a doctrinei comuniste, care este specific evrească. Și după o jumătate de secol de luptă, în favoarea războiului mondial, dus de iudaismul internațional, victoria bolșevismului marxist o asigură pe aceea a evreilor din Rusia, în așteptarea războiului celorlalte țări, potrivit lui Salluste”.

Apoi „Jewish Daily Bulletin” expunea criticile aduse de un anume Alfred Berl, editorul „Pais et Droi” (Pace și Dreptate), organ al Alianței Israelite Universale, care „a comentat această nouă ofensivă antisemită a calomniilor și invențiilor”.

De remarcă că toate organizațiile evreiești aveau de atunci pretenția că sunt „globale”, „universale”, „mondiale”, deși majoritatea evreilor din epoca interbelică erau concentrați în Europa și SUA.

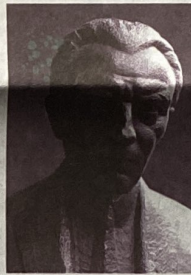
Dincolo de controversa autenticității autorului Scrisorii, se remarcă acuratețea prezumțiilor autorului Salluste privind „distrugerea civilizației creștine europene”. Europa avea să intre, peste 11 ani, în cel de-al Doilea Război Mondial. Toată Europa de Est, inclusiv România, a cunoscut, după anul 1945, exact ceea ce avertiza anonimul Salluste încă din anul 1928: „societatea creștină va fi distrusă prin infiltrarea în ea a doctrinei comuniste”.

(Vă urma)

NAE IONESCU

Realismul mentalității creștine și anormalitatea

Tot ce se întâmplă, se întâmplă în timp și spațiu, adică în istorie, teologii spun „în veac”. Întâmplările curg în istorie, adică istoria însăși curge, fiindcă istoria trăiește sub o coordonată anume a timpului, care este o continuitate curgerii. Filosofii antici credeau că istoria curge încotrova, că are o direcție, un sens. Nu e de crezut că ea are un sens, după cum nici viața nu duce încotrova, ci duce la sfârșit, la moarte, început și sfârșit. Istoria nu se înșiră evolutiv (evoluția este o idee necreștină, nu anticreștină, introdusă în gândirea noastră în secolul al XIX-lea). Ea a clătit să găsescă un sens vieții plecând de la un om, nu de la Dumnezeu. Istoria este o realitate necesară, dar și schimbătoare, deoarece și faptele care o constituie se schimbă. Asta înseamnă că tot ce se întâmplă în istorie, adică în timp și spațiu, este relativ. Atunci și întâmplările sunt relative, în înțelesul că nu reprezintă un sens în sine, nu se produc după o lege anume. Mentalitatea creștină este o mentalitate realiste, întrucât ea primește tot ceea ce este dat în chip normal. Lumea, adică, este așa cum este ea în chip normal, nu cum vrem noi să fie. Există deci un criteriu de apreciere, de măsură a faptelor, chiar în această relativitate a istoriei: normalitatea. De pildă, un grăunte de grâu pus în pământ dă un fir de grâu, asta e normalul, nu un pui de găină, anormalul. Anormalitatea înseamnă dezechilibru în așezarea firească a lucrurilor. Cum se stabilește normalitatea și anormalitatea? Normal înseamnă ceea ce este mai des (frecvența). Tipul normalului este între blonzi și brunți (chateni), acceptați e normal. Normalitatea este și ea aproximativă. Acestea e ceea ce măsurăm normalitatea sunt instrumente aproxi-



mative. Ca să putem spune că un fapt este normal sau anormal trebuie întâi să fie ca fapt. Faptele istorice se grupează într-un anumit loc și timp – au un fel de ser comun, un fel de familie. Sunt mai multe fapte, însă și asta dă caracterul colectiv. Faptele se schimbă în raport cu timpul, și aici stă relativitatea. Bunăoară există și o formă absolută de conducere a faptelor, dar și una democratică. Din faptul că există mai multe forme de conducere, lumea crede că poate să aleagă. Fals, pentru că formele acestea nu există în sine, ele fiind, în funcție de un anumit timp, de anumite condiții istorice. Aici e relativitatea. Exemplu: Să umbli în chiloți trebuie să fie vară, căci dacă e iarnă, lumea te crede nebun;

asa și cu forma de conducere.

Când lumea era condusă de principii democratice, e nebun cel care e absolutist (adică umbli iarna cu chiloți). Formele de viață sunt legate de un anumit timp și loc [...] Deci o formă istorică este o unitate organică, pentru că diferitele părți nu sunt puse la întâmplare, ci sunt legate într-un fel. Se poate identifica o epocă istorică pornind de la un element constitutiv, adică totuși prin parte, cu o condiție însă: epoca istorică să fie bine definită, să fie ajunsa la normalitate. Formele istorice sunt succesive: se nase și mor. Între început și sfârșit există un moment optim. Ne trebuie o anumită înaintare în timp ca să putem identifica forma istorică din care facem parte.

(Extras din prima Conferință a lui Nae Ionescu în fața legionarilor, în închisoarea de la Miercurea Ciuc, unde, în 1938, fusese închis și el)

MIRCEA ELIADE

Mistica tractorului

Cînd nu mai poți, sau și te pare că nu mai poți, să te pierzi în Dumnezeu – te pierzi în alcool, în opium, în peyot sau în interio-sterie colectivă. „Mistica” rămîne; căci instinctul omului de a se pierde, de a se preda, este tot altfel de organic și de puternic ca și instinctul său de conservare. Trebuie să ieși din timp, într-un fel sau altul. Și cînd nu te mai poți salva dragostea, te salvează alcoolul, opiumul sau cocaina... Ritualurile rămîn aceleași: izolarea de lume („bea de unul singur” – semn că e vorba despre un adevărat bețiv, care oficiază), consacarea timpului și locul în care îți asimilezi la drogurile divine etc. Aceleași rămîne și setea de a te uita, de a te pierde – într-un „absolut” de esență toxică. Zeii nu mor – spuneau umanștii. Nu mor, dar îmbătrînesc, se vulgarizează, ating cele mai crunte forme de deprecieri în conștiința și în experiența omului, desigur. Nu mai crezi în Dionysos, dar continui să te îmbeți, și beția aceasta este tot mai tristă, tot mai vulgară, tot mai dezadăjduită.

Unii călători întorși din Rusia Sovietică vorbesc despre „mistica tractorului”, care a luat locul misticii ortodoxe

sau sectare. Nu e vorba, firește, de nevoia omului de „ideal”, de credință într-un mit, într-un om, într-o idee – ci nevoia omului de a se pierde pe sine. Și cînd nu te mai poți pierde în Sfința Treime – te pierzi în „mistica tractorului”. Este parcă un blestem al omului modern de a aluneca tot mai jos, de a-și potoli setea de pierdere de sine în forme tot mai inferioare de „mistică”. Luciferismul omului modern nu constă în împotriva lui față de Dumnezeu (ca să-l vomit în termeni foarte largi), ci în împotriva lui prin imitația vulgară a lucrării lui Dumnezeu. Imitație și contraface – iată adevăratele stigmate ale luciferismului.

Căci te împotrivesc religiei, dar faci repede o altă religie, inferioră. Renunți la mistica mistică Tereza, dar accepți mistica inferioară a tractorului sau a opiumului; te dai, te jertfești ca să te pierzi în ființa inefabilă a tractorului, ca să triumfe cultul tractorului.

(Mircea Eliade, „FRAGMENTARII” (1939) – extras) Sursă: manastirea.petrus-voda.ro

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (L)

IOAN ROSCA

Cântarea aservirii României



Segmentele precedente au arătat procesul de subjugare care a avut loc în România după 1989. În acest context trebuie judecate manifestările filosemitice reportate mai jos. Capitolele precedente din acest segment, construite doar din extrase din „Realitatea evreiască”, reflectă pierderea autonomiei, prin aservirea uzurpatorilor statului și tehnicele de penetrare în viața diplomației colonizate, clocot la Lauder Reut. Lauda cotoșilorilor de azi și de ieri, chiar sinceră, este deci scandalosă - pentru suveranșii.

De dreptul fiecăruia să adevăre la ideologie / tabără vrea, să se orienteze (pragmatic), raliindu-se cauzei mondialismului (universal sau mozaic) - din convingere sau interes. Descurcare ce devine contagioasă, cind destrămarea națiunii pare aproape de victorie. Dar cine se manifestă deșănțat, participând la partidele sfidătoare, în timp ce se pare că înțeleg unii să ceară strategii, să se mire că e considerat trădător - de cei care ar fi doriți o Românie liberă.

6.4c. Cronica osanelor filosemitice

Voi folosi consensurile decorațiilor rituale a prietenilor evreilor sau manifestărilor strident slăgămice - din „Realitatea evreiască” - pentru a marca un răboi al valului de colaboraționism obscen, care învește în straițele antisemitismului cosmopolit abandonarea prezumabilă interesului a cauzei românești. Pragmaticii ar spune că nu trebuie dată mare importanță acestor gudurări și osanale, prin care înțeleg unii să ceară strategii, să se mire că e considerat trădător - de cei care ar fi doriți o Românie liberă.

6.4c. Cronica osanelor filosemitice

Voi folosi consensurile decorațiilor rituale a prietenilor evreilor sau manifestărilor strident slăgămice - din „Realitatea evreiască” - pentru a marca un răboi al valului de colaboraționism obscen, care învește în straițele antisemitismului cosmopolit abandonarea prezumabilă interesului a cauzei românești. Pragmaticii ar spune că nu trebuie dată mare importanță acestor gudurări și osanale, prin care înțeleg unii să ceară strategii, să se mire că e considerat trădător - de cei care ar fi doriți o Românie liberă.

Tema răspunderii „vectorilor de opinie” pentru castrarea spirituală a unui popor este delicată, dar potențială. Din moment ce ziaristii „antisemitismului”, fasciști ai regimului pre-comunist și post-comunist la moarte sau la 20 de ani de tuncie exterminantă... de cei sosi/reveniți pe tancurile armate roșii... la ce ar trebui să se aștepte intelectualii culturali înregistrați în cartea de aur a servirii (chiar de către beneficiarii lor), în cazul unei schimbări de regim, care ar răsturna sensul/sensul de pe nota de plată a serviciilor prestate? Cum trăsăm azi pe cei afirmați după 1944 ca mari prieteni ai URSS? Cum am trăit din 1990 pe Tovarăși? Cine zice ce ne mai rezervă istoria, cum va fi evaluată retrospectiv lista suferințelor post-decembriste ai evreilor invadatori...

Probabil că respectivii nu au de ce se teme (neîntind că nici colaborații din 1917/18 sau de după 1944 - nu puțin nimic) având deja pregătit (prin Canare, Carabite, un „lexi” (la o adică) - în această lume fără frontiere. Dar, oricum, ar fi plăcut să nu i repărem, măcar ca să înțelegem de ce nu pot fi scoși unii tovarăși de... „drum prin tranziție”, din pantalonul uzurat al culturii.

În lipsa suptului, am preferat completarea listei de decorații pentru servicii pretențioase sau de ițiri reprobabile a „sabagșimilor” (neglijind propaganda evreilor români, semnalată în altă parte, de la care nu mai avem ce altceva aștepta) în locul unei mai largi citiri a perlorel, emise la adăpostul anonimiei oculte, de niște intelectuali ce - parazitizând concetățenii, plătinându-le hrana cu toxine spirituale.

REALITATEA EVREIASCĂ Nr. 334-335, 1-28 februarie 2010. [..] Am stat de vorbă cu prof. univ. dr. Alexandru Platon, într-o pauză a

Colocvului Internațional „90 de ani de la emanciparea evreilor din România”. Decan al Facultății de Istorie din Iași, domnia sa predă cursuri la Centrul de Istorie a evreilor și iudaicilor de la lângă Universitatea Ieșană [..]. Multe colocviale ale Centrului din Iași au fost organizate în parteneriat cu I.N.S.H.R. din București, mi-a declarat interlocutorul. Centrul are și un program de masterat în Istorie a evreilor și iudaicilor [..].

Nr. 338-339, 1-30 aprilie 2010. Profesorul George Mircea Boteșcu - distins cu Medalia „Prieten al Evreilor” [..], medaliau la subliniat că l-a marcat întâlnirea cu comunitatea evreiască [..]. El a menționat că a participat indirect la Comisia „Wiesel”, precum și la crearea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România și s-a exprimat regretul pentru impactul modest al Raportului Comisiei Wiesel asupra societății civile din România. Manifestările antisemite, a mai spus dr. Boteșcu, nu trebuie neglijate, deoarece, alături de fundamentalismul islamic, reprezintă o amenințare la securitatea statului român.

Nr. 343-345, 1-31 iulie 2010. Dedicarea brevenului și medaliile de Membru de Onoare „Prieten al Comunității Evreiești din România” primarului din Sibiu, Klaus Johannis [..], pentru ajutorul primit din partea primarului Klaus Johannis, în 2007, an în care Sibiu a fost capitală culturală europeană, în scrierile evenimentelor de atunci înscrinându-se și Festivalul „Euroiudaica”. „Am venit fonduri de la Ministerul Culturii, dar Sinagoga necita o curățenie pentru care nu mai avem posibilități de plată”, a rememorat vorbitorul [..]. Anunci am-am dus la Primărie, acolo unde știam că pot primi ajutor. A doua zi, domnul Klaus Johannis a vizitat Sinagoga și a zis: „Se face!” [..].

Nr. 348-349 (1148-1149), 1-31 octombrie 2010. În cadrul anilor festivității desfășurate pe 13 octombrie a.c. la Centrul Național de artă „Tinerimea română”, președintele Traian Băsescu, M.S. Regele Mihai I, președinți ai României Ion Iliescu și Emil Constantinescu - au primit Medalia „Dr. Alexandru Safran” a Federației Comunităților Evreiești din România [..].

Nr. 350-351, 11-30 noiembrie 2010. Deși tema prelegerii susținute de acad. Răzvan Theodorescu la Intrarea B'nai B'rith din 29 octombrie a.c., la sediul „JCC” din Iași, „Origine modernă a curentului” - subliniați în răspuns mai exact conținutul. Contribuția elementului economic și spiritual evreiesc la dezvoltarea țărilor europene. A fost o oră de delectare spirituală [..]. A fost încă un privilegiu ca, până în 1940-1941, lumea evreiască a avut prosperitate în România [..].

Nr. 356-357, 1-28 februarie 2011. O lansare - dezbateră la Centrul Comunitar Evreiesc Mihail Ionescu, directorul Institutului „Elie Wiesel” [..] a recomandat o cercetare mai aprofundată a contribuției evreilor români la mișcarea ideilor internaționale [..]. Ing. Iancu Tudorcan s-a referit la rolul societății civile, apărând revista „22”, care publică puncte de vedere în favoarea evreilor și legat de Holocaust [..].

Nr. 362-363, 1-31 mai 2011. Ceremonie de înmănare a Medaliei F.C.E.R. „Prieten al Comunităților Evreiești din România” [..]. „Printre cei cărora le-am înmănat-o se află Majestatea Sa Regele Mihai I, președintele în funcție al României, Traian Băsescu, foști președinți Ion Iliescu și Emil Constantinescu [..]. Dintre laureatei au făcut parte foști prim-ministri Călin Popescu-Tăriceanu [..]. În mesajul laureatului Mihail Geană, președintele Senatului [..]. Au primit premiul pentru distincția acordată Ștefan Ionă și Florinel Irinel Frunză, director și respectiv șef serviciu la Secretariatul de Stat pentru Cultură, amb. Mihnea Constantin, Radu Negrei, consilier la Primăria Municipiului București [..], foști ambasadori ai României în Israel, Radu Homescu și Valeriu Georgescu [..]. Au adus mulțumiri pentru onorarea făcută secretarului de stat al DRI, Marko Anila, și Consilierii prezidențială Peter Eckstein Kovacs [..]. Au fost distincții gen [..] Mihail Ionescu, directorul general al Institutului pentru Studii politice [..]. Un alt medaliat a fost prof. univ. George Voica, de la SNSP. La rândul său, prof. univ. Vasile Morari, Facultatea de Filosofie a Universității București, a declarat că este mândru [..]. Au mulțumit pentru medaliile [..] Geo Șerban, „trădător pe tărâmul operelor lui Mihail Sebastian [..]. Au fost distincții. Maria Tohănd și Doru Ionescu,

Radodăscuțiușă Română, publicista Carmen Di-Miriu, Ion Bătu, redactor-șef la Emisiunile pentru Minorități de la TVR, Carmen Ștefănescu, jurnalist TVR, Ioana Nișescu, jurnalist Radio România Internațional [..].

Nr. 380-381, 1-31 martie 2012. Stelian Tănase, laureat al Medaliei de Onoare „Prieten al Comunităților Evreiești din România” [..] a răspuns, întotdeauna, „prezent” solicitărilor F.C.E.R. de a exprima punctul de vedere cu privire la evenimentele care au marcat istoria comunității evreiești din România, cu precădere, în anii Holocaustului [..]. Laureatul a evocat emisiunea despre Holocaust în România realizată de el, în primul an de după 1990, faptul că „lumea a fost copleșită, pentru că lumea nu știa [..]. Domnia sa a fost prilej pentru ca să exprime regretul că, în momentele de tranziție de după 1990, în România nu mai era o comunitate evreiască numeroasă, cum a fost în perioada interbelică, pentru că experiența evreilor, în comeri mai ales, ar fi fost foarte utilă [..].

Nr. 400-401, 1-28 februarie 2013. Prof. dr. Andrei Pleșu: „Un creștin nu poate fi antisemit” [..], autor al unei cărți recent apărute, „Pildele lui Iisus”, a pus accent pe originea iudaică a creștinismului, pe frecvența referiri la Vechiul Testament în Evanghelii [..]. Prof. dr. Adrian Ciocărlanu a abordat tematica deosebit de interesantă, dar și controversată, care privește politica anilor '20-30-40 [..].

Nr. 416-417, 1-30 noiembrie 2013. [..] Workshop - Discriminare și antisemitism, stereotipuri și prejudecăți, organizat de Institutul „Elie Wiesel” [..]. În prelegerea „Extrema dreaptă în România. Dimensiunea antisemită”, Alexandru Călinescu (Institutul „Elie Wiesel”) a analizat rezultatele obținute după ce a urmărit, timp de trei luni, anume site-uri online ale unor grupări extremiste care promovează antisemitismul [..]. Ana Bărbulescu, din partea Institutului „Elie Wiesel”, a prezentat rezultatele unei studii intitulată „Rasism, naționalism, antisemitism” [..]. Simpozionul a fost prefăcut de un cuvânt de salut rostit de Ion Iliescu [..]. Vorbitorul a arătat că asumarea acestuia a fost pregătită de toate evoluțiile societății românești, angajată în strdăniile de integrare euro-atlantică și europeană [..]. În intervenția sa, intitulată „Identitatea evreiască în România”, Daniel Barbu, ministrul Culturii, a spus în evidență excelența evreilor în cele mai diverse domenii - artă, știință, economie și chiar în armată [..].

Cristian David, ministrul delegat pentru România de pretutindeni, în prelegerea „Toleranță și multiculturalism”, a susținut ideea combatării urii colective [..]. „Academicienii evrei în România” a constituit subiectul expunerii prezentate de prof. univ. dr. Ionel Haiduc, președintele Academiei Române [..]. În alocuțiunea intitulată „O educație pentru toți cetățenii României în spiritul înțelegerii lecțiilor istoriei, Mihnea Costănuș, ministrul delegat pentru învățământ superior, cercetare științifică și dezvoltare, s-a referit la importanța cooperării în domeniul educațional și științific dintre România și Israel [..]. Victor Opaschi, secretar de stat la Secretariatul de Stat pentru Cultură, a abordat probleme privind identitatea și alteritatea [..]. O sinteză despre prezența evreilor în armata română, realizată de gal. lt. Theodor Frunzești, rector al Universității Naționale de Apărare „Carol I”, a fost de natură să contracareze calomniile puse în circulație de antisemiști despre lipsa de loialitate și de curaj a evreilor. Au fost menționate participarea la războiul de independență din 1877 [..]. Înrolarea masivă a evreilor din România în primul război mondial [..]. În timpul dictaturii lui Ion Antonescu, populația evreiască a fost obligată să plătească taxe militare, să facă muncă obligatorie. În pogromuri, deportări în Transnistria sau în lagărele din România, au murit aproximativ 350.000 de evrei români. Au fost evrei români care au luptat împotriva fascismului în războiul civil din Spania. După întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste, evreii au luptat în armata română [..]. Prof. univ. dr. Emilian Dobrescu a vorbit despre proiectul său de a scrie o lucrare privind contribuția minorităților, inclusiv a evreilor, la dezvoltarea economică a României [..]. Prof. univ. (genr.) dr. Mihail Ionescu a prezentat ideile unui îndrăzneț proiect de cercetare, intitulat „Evrei în armata română” [..]. Dr. Adrian Ciocărlanu, cercetător la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, a vorbit despre „istoria fascinantă a lasitului”, cu o populație evreiască atestată din Evul Mediu [..].

Nr. 424-425, 1-31 martie 2014. Înalte distincții pentru A. Văiner și M. Kantor [..]. În alocuțiunea sa, președintele României s-a arătat onorat și bucurat să înmăneze decorațiile pentru că „a venit vremea când acest lucru este posibil” [..]. Victor Ponta: „Anunci când vom considera că răul este banal, înseamnă că îl vom repeta” [..]. Valeriu Zgonea: „Comunitatea evreiască a avut o contribuție deosebită la dezvoltarea României” [..]. Victor Opaschi: „Remarcabilă preocupare a F.C.E.R. pentru conservarea patrimoniului [..]. El a evidențiat rolul primului președinte ales democratic din perioada post-decembriste în recunoașterea Holocaustului în România [..].

Nr. 438-439, 1-30 noiembrie 2013. Primarul Aurel Simionescu a anunțat de proiectul amplasării, în viitor, a unui bust al lui Mihail Sebastian în centrul orașului [..].

Nr. 450-451, 1-31 mai 2015. Spiritualitatea creștină ortodoxă „a pătruns decalogul ca îndreptar pentru viața omului în societate în vederea mântuirii”, a spus Președintele Daniel [..]. Președintele României a mulțumit pentru invitația de a participa la sărbătoarea de Savot [..]. Premierul Victor Ponta a subliniat că prezența la Templul Coral a celor mai înalți reprezentanți ai statului român și ai cultelor religioase reflectă faptul că

„societatea românească de azi recunoaște rolul fundamental al comunității evreiești în contravie România” [..]. Augustin Zegrean, președintele Curții Constituționale a României, s-a referit la actualitatea Decalogului [..].

Deputatul Liviu Dragnea a caracterizat Templul Coral din București drept o „instituție spirituală fundamentală” [..].

Nr. 460-461, 1-30 noiembrie 2015. Marți, 27 octombrie, președintele Senatului, Călin Popescu-Tăriceanu, a primit Medalia „Prieten al Comunităților Evreiești din România” [..]. Aurel Văiner a relatat despre o întrevvedere avută cu Călin Popescu-Tăriceanu în calitate de prim-ministru, în anul 2008, când s-a decis constituirea unui grup de lucru care să pregătească un program special pentru refacerea patrimoniului evreiesc din România [..].

Nr. 462-463, 1-31 decembrie 2015 [..]. Moshe Carmilly, Institutul de Iudaistică și Istorie Evreiască ce-i poartă numele și-a propus să introducă studiile iudaice în cadrul academic românesc. Moshe Carmilly a fost ajutat de regretatul profesor universitar Pompiliu Teodor și de alte cadre didactice de la Universitatea „Babeș-Bolyai”, printre care fostul rector, profesorul Andrei Marga [..].

Nr. 464-465, 1-31 ianuarie 2016. Petru Gabriel Vlase, deputat, vicepreședinte al Camerei Deputaților, vicepreședinte al Adunării Parlamentare a NATO, președinte al Grupului Parlamentar de Prietenie România-Israel, a primit Medalia de Onoare „Prieten al Comunităților Evreiești din România”. Distincția a mai fost acordată deputatului Florin Iordache, vicepreședinte al Camerei Deputaților, precum și deputatului Angel Tălvăr. Prof. univ. dr. ing. Sorin Dimitriu, președinte al Camerei de Comerț și Industrie a Municipiului București, a fost de asemenea distins [..]. Ovidiu Miculescu, președinte director general al instituției de declarare „Radio România difuzează emisiuni pentru 15 minorități care trăiesc în țara noastră, între ele, minoritatea evreiască ocupă un loc special [..]. De la SRR, au mai primit această medalie și jurnaliștii Carol Mălinescu, Valeriu Dăescu, Remus Rădulescu, Angela Cerven și Cristina Toma. Prof. univ. dr. Titus Vîșeu, scriitorul și jurnalistul Stelian Tănase și inspectorul șef al jandarmăriei Botoșani, col. Constantin Morosanu, au fost distincți cu prestigioasă medalie. Prof. univ. dr. Iosif Urs, președintele Consiliului de Administrație al Universității „Titu Maiorescu” din București, și prof. univ. dr. Sorin Ivan, decanul Facultății de Științe Sociale, Politice și Umbrile a Universității „Titu Maiorescu” [..].

Nr. 470-471, 1-30 aprilie 2016. Membrii B'nai B'rith au avut prilejul să-l acuze pe dr. Cristinel Danileț, judecător, membru în Consiliul Superior al Magistraturii, și să afle „din prima mână” [..] dificultățile legate de legea restituirii, atitudinea față de Legea 217/2015 [..].

Nr. 472-473, 1-31 mai 2016. [..] Reproducerea, în cele ce urmează, dezbaterii din emisiunea Jocruri de putere [..]. Încă de la început, emisiunea a prezentat un grafic al partidelor extremiste de pe harta Europei, care au câștigat teren în ultima vreme, grafic pe care domnul Cristian Diaconescu l-a comentat [..]. Ar mai fi fost multe lucruri de spus, tocmai pentru a arăta că xenofobia difuză și, din timp în timp, extremismul antisemit sunt lucruri care ne privesc în mod direct [..]. Rareș Bogdan: Sunt lucruri extrem de grave care s-au întâmplat, inclusiv pe teritoriul României. Sigur, unii ar spune, da, dar în Ardealul de Nord, care era atunci ocupat de hoști. Putem spune, da, dar și în Iașiul care era cld se poate de românesc, sau în Cernăuț care era la fel sau în Chișinău ori Bucureștiul care era, din nou, cld se poate de românesc [..].

Rareș Bogdan: Domnule Văiner, în această carte pe care mi-ai adus-o, se vorbește despre Holocaust în România, se vorbește puțin despre Holocaustul de la Dorohoi. Poate vorbim puțin despre acest moment [..]. Cristian Diaconescu: [..] trebuie să ne gândim că atunci când și o ușoară tendință de rasism apare în atitudinea politică a unui politician sau a unui reprezentant din România, să ne gândim că avem cinci milioane de români care muncesc, trăiesc și își întrețin familiile de acasă, trăind în societăți în care nu ne-am dori un astfel de politician [..].

Podurile Toleranței o punte între majoritate și minoritate [..] un proiect al B'nai B'rith Europa, pus în practică de B'nai B'rith România și realizat prin colaborarea cu F.C.E.R., a avut loc la Palatul Cotroceni, evenimentul desfășurându-se sub înalțul patronaj al președintelui României, Klaus Iohannis. Prof. Diana Gherasim, de la Liceul Lauder-Reut din București, a afirmat că această instituție de învățământ se implică în ceea ce înseamnă educația privind Holocaustul și formarea profesorilor pentru predarea acestui subiect [..]. Prof. Gabriel Șian, directorul C.D. Bacău, a vorbit despre începuturile unui proiect inovator de studiu al Holocaustului [..].

Nr. 474-475, 1-30 iunie 2016. Salonul Internațional de Carte „Bookfest” [..] „Prima carte lansată a fost „Emancipare, asimilare, disimulare”, o culegere de studii și articole a prof. univ. dr. Andrei Marga [..]. Istorie, politică și memorie în relațiile româno-israeliene”. Dezbateri asupra acestui subiect a fost moderată de Adrian Ciocărlanu, directorul CSIER [..].

Nr. 478-479, 1-30 septembrie 2016. Formarea valorilor civice pentru profesori și elevi [..]. Acest subiect a fost dezvoltat de prof. dr. Doru Dumitrescu, inspector general în cadrul Ministerului Educației Naționale [..]. „As începe prin a preciza despre Concursul Memoria Holocaustului - care într-adevăr a debutat în 2008, la Șimleu Silvaniei - că este organizat numai de Ministerul Educației

[..]. În țara colaborărilor cu Institutul Național pentru Studierea Holocaustului în România „Elie Wiesel” sau cu Asociația Evreilor Români Victime ale Holocaustului (AEVRH), membrii acestor instituții fiind cooptați în Comisia de evaluare a concursului. Revenind la întrebarea dvs. referitoare la demersul instituției pe care o reprezint [..], această activitate [..] cuprinde aspecte legate de introducerea în programele școlare a acestui fapt istoric, tragic, de la mijlocul secolului trecut, de la formarea profesorilor - adit în țară, și în străinătate - la asigurarea școlilor cu materiale necesare cunoașterii dimensiunii și consecințelor acestuia, precum și organizarea unor acțiuni la nivelul extracurricular, printre ele fiind și concursul de care aminteam mai sus [..]. Formarea profesorilor la Institutul Yad Vashem din Ierusalim, Israel, datează din anul 2001, s-a organizat și se desfășoară pe baza unui protocol. În acest moment un nou grup de profesori din România este în Israel, unde se derulează sesiunea din acest an [..]. Cum anticipam deja, studiul problematicii Holocaustului se face adit în curriculum-ul obligatoriu din România (clasele a VII-a, a VIII-a, a X-a, și a XII-a) precum și prin cursul opțional al Israelului. Holocaustul [..].

Școala de vară „Evreii în sfera publică a României moderne” (2-7 august 2016). Pe parcursul celor cinci zile au fost prelegeri nume cunoscute în domeniul istoriei evreilor din România: [..] Mihail Ciocărlanu (profesor, Facultatea de Științe Politice, Universitatea din București), Adrian Ciocărlanu (CSIER/CNSAS), [..] Mihail Demetria (cercetător, CNSAS), Mădălin Hodor (expert, CNSAS) [..].

Nr. 484-485, 1-31 decembrie 2016. Kes Het IX [..]. Theodor Baconschi a pus accent pe legătura inderubincibilă dintre iudaism și creștinism, de unde și sintagma iudeo-creștinism. Sinagoga Ierusalimului este alarmantă și fragilă. În condițiile în care Israelul este singura democrație din regiune, care trebuie apărată [..]. Theodor Paleologu a vorbit, la rândul său, despre excelsul general al UNESCO [..]. Oricum, rezoluțiile UNESCO nu sunt obligatorii și acea privind Ierusalimul, ca de altfel și multe alte rezoluții, nu se va pune în aplicare.

Nr. 488-489, 1-28 februarie 2017. [..] invitați de seamă ai Corpului Diplomatic acreditat la București, de reprezentanți ai Guvernului României și ai autorităților locale, au fost martorii inaugurării unei noi piațete în Capitală. Piațeta Șef-Rabin Dr. Alexandru Safran, situată în fața Sinagogii Mari, înălțându-se înscrisă în Statul Internațional de Comemorare a Victimelor Holocaustului, cld și Violentă Pogrom legionar de la București, din ianuarie 1941 [..]. În cuvântul său, Robert Negoiță a făcut apel la educație și la importanța istoriei în educație [..].

Decesul lui Rada Gabrea, o mare pierdere pentru cultura română [..]. Sub semnul recunoașterii adevărului, Rada Gabrea s-a aplecat asupra subiectelor jnând de viața evreilor din România, printre fițele sale artistice și documentare cu acest subiect fiind „Ervee de vânzare” (2012), „România, România” (2006), „Căutându-l pe Schwartz” (2011), „Căldura lui Gruber” (2008), „Măstecarea lui Goldfaden” (2004), „Itzik Manger” (2005) [..]. În sfârșit, ultima lui peliculă, „Impărată roșie”, a fost o încercare de a schița personalitatea celei care a fost Ana Pauker [..]. Atitudinea lui, interesul prezentat față de viața evreilor, atașamentul față de cultura evreiască și iudaism ne dau dreptul să considerăm, în mod justificat, că am pierdut un mare prieten al poporului evreu.

Nr. 492-493, 1-30 aprilie 2017. România va avea un Muzeu Național al Istoriei Evreilor [..]. Președintele F.C.E.R. a mulțumit în mod deosebit ambasadorului Mihnea Constantin, fost președinte al IHRA, pentru sprijinul acordat [..]. La Iași se va înființa un muzeu al Holocaustului [..], a declarat, pentru „Agerpres”, Maricel Popa, președintele Consiliului Județean Iași [..].

Nr. 494-495, 1-31 mai 2017. În cadrul solemn al Adunării Generale, conducerea F.C.E.R. a ritnat să-i recompenseze pe cei alai din afară, cld și din interiorul Federației, care și-au manifestat prietenia și devotamentul față de comunitatea evreilor. Astfel, a fost acordată Medalia de Onoare „Prieten al Comunităților Evreiești” [..] d-nei Margareta Teodorescu, fost judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru prietenia manifestată față de comunitate și implicarea directă în activitatea Federației [..]. Feronia a fost și ea această distincție și P.S. Feronia Sinaului, pentru sentimentele de prietenie manifestate față de evrei [..].

Podurile Toleranței - Erika Van Gelder, editia a IV-a, București, 14 iunie, 2017 [..]. Organizatorii au fost felicitati de președintele țării, Klaus Iohannis [..]. Încredințat că „există un ADN cultural”, președintele Grupului Parlamentar al Minorităților Naționale, Varujan Pambuccian, a arătat că, în România, jansa oferită fiecărei etnii este aceea de „a exista așa cum se simte ea bine” [..]. Acad. Răzvan Theodorescu a arătat că editile Podurilor Toleranței sunt în deplin acord cu specificul spiritual românesc național și contemporan [..]. gral (r) prof. univ. dr. Mihail Ionescu, președintele APCPC, a arătat că, proporțional cu numărul populației, cel al evreilor care au luptat fără a avea cetenie română a fost egal cu al populației majoritare [..]. Directorul CSIER, Adrian Ciocărlanu a propus audiotulul prezentarea unor momente marcate de o fractură în trecutul secolului trecut și care a culminat cu Holocaustul [..].

Azilurile de bătrâni și ruinele altruismului de stat Dezumanizarea este un proces politic

Azilurile de bătrâni... Corul semnalizatorilor de virtute și al „sufletelor frumoase” (Hegel) este asurzitor. Sentimentele sînt justificate. Dar, la ațta moralism educat desfașurat, te-ai fi așteptat, și la puțină analiză. Nu de alta, dar indignarea, că e prezentată „cultivat” sau prin înjurături, nu aduce soluții, iar descoperirea acestora presupune înțelegerea cauzelor.

Soarta bătrînilor României a fost pecetluită din start: doar descoperirea rezultatului e tardivă. Plasarea greutății altruismului față de bătrîni în circa statului, încrederea în altruismul de stat e o greșală care poate izvorî fi din ignoranță, fie din prostie, fie din indiferență. Ignoranța e educabilă. Prostia nu: ea e ignoranța cu goarnă și, adesea, cu tichie de mîrgăritar. De multe ori, în spatele prostiei manifeste se ascund complicate ecuații de personalitate și/sau interese subsidiare. Cît despre faptul de a-ți păsa sau nu... Poza goală a sentimentelor e o formă de agresivitate goală „moralist”, și de obicei e scuză pentru deziluzii victimizante, mizantropice și malicioase. În cazul de față, ca în multe cazuri, acestea iau o tentă anti-românească, demoralizînd încă și mai mult un popor care are prea puține preljuri contemporane de mîndrie...

Altruismul întotdeauna a mers mîna în mîna cu economia liberă, pînă cînd funcția altruistă a fost preluată și distrusă de statele „providență”, după mijlocul secolului XIX. Cătrele, universități, muzee, biblioteci, burse și ajutoare, toate derivă din filantropie, din capacitatea naturală a oamenilor de a ajuta. De cele mai multe ori, altruismul e practicat din motive egoiste: dorința de ieși în evidență, de a epta, narcisismul. Alteori, mai rar în zilele noastre, din motive sacrificiale, dorința de ispășire, credința cumpărării unui bilet spre Rai. Kant era nemulțumit că binele originea în interes și că nu există Binele cu majusculă. Locke era satisfăcut cu binele

emergent al pieței: măcelarul care nu pune cina pe masă nu pentru că nu vrea binele, ci din interes propriu. Dincolo de Kant vs. Locke, nevoile altruiste sînt naturale pentru orice individ care nu e un sociopat!

Apoi: filantropia nu e doar apanajul celor avuți. Două exemple contemporane. Uitați-vă la cîte se fac azi prin finanțare de grup (crowd funding): se scriu cărți, se fac filme, se pornesc afaceri. Uitați-va acasă, în România, unde Daniel Roxin a organizat campanii arheologice cu fonduri strîse de la benevoli.

A fost suficient că statul să dea înapoi doar un pic, să permită redirecționarea unui procent amărît din taxele compulsive către scopuri alese individual, pentru ca spectrul lumii românești să se îmbogățească, să adauge valoare pentru toți, pentru ca lumea noastră să fie mai bună și mai frumoasă. Imaginați-vă ce s-ar putea face dacă românii ar fi lăsați în pace, dacă ar putea gestiona singuri, fără ingerința statului, banii care de drept le aparțin.

La originea problemelor cu casele de bătrîni stau următoarele lucruri.

1. Pauzerizarea prin taxare aberantă. Altruismul este o funcție de utilitatea marginală. Cînd fiecare leu contează, nu mai ai lei de dat. Cînd ieși într-o continuă grijă pentru hrana de mîine, altruismul devine un lux. Asta se aplică atît trecătorilor de pe stradă care dă de pomană unui cerșetor, cît și aparținătorilor acelor bătrîni care au fost puși la stîlpul infamiei, culmea, fără urmă de compătimire, de empatie, de altruism!

2. Monopolizarea de către stat a funcțiilor altruiste începe cu sistemul de „asigurări”, care renevoie în mod normal indivizilor (economisire, „banul alb pentru ziua neagră”), familiei imediate, celei extinse, rețelei de suport social (prietenii și cunoștințele). Asta a fost prima mișcare, sub Bismarck, care a dus treptat la subor-



donarea din ce în ce mai completă a societății față de stat, la pierderea autonomiei și autarhiei, la distrugerea familiei, la atomizarea socială și anomie individuală.

1+2 înseamnă: cînd statul îți ia banii preținînd că face el ceea ce făceai tu, anume altruism, orice cheltuielă altruistă reprezintă un cost dublu al actualului altruist. Utilitatea marginală a leului crește, cea a aceluia altruist scade, iar la un raport între cele două, pragul angajării altruiste nu mai este trecut. Așa se obține „dezumânzarea” de care, printre alții alții, se plînge la Cotidianul dl. Marga. Dezumanizarea este un proces politic.

3. Statul subminează și lichidează acțiunea neconstrînsă a indivizilor și a asocierilor voluntare dintre aceștia. În cazul de față, asocierile lor voluntare în scopuri caritabile. De la bursele și ajutoarele pentru muncitori englezi în secolul

XVIII, pînă la milioanele de forme de ajutorare pe criterii din cele mai diverse, rasiale, medicale, fost loc de muncă! - într-o țară ca America. La rîndul ei, capacitatea asociativă nu apare peste noapte, nu apare la ordin, sau cînd se dă cu fundul de pămînt „umanistul” frustrat. Capacitatea asociativă ține de încredere, iar încrederea este o funcție a testării în timp, a progresiei prin pași mici și a amplificării graduale a cooperării verificate. Altruismul social ține de istoria și cultura cooperării asociative, nu de „stat”, fie el mare, mijlociu sau mic.

4. „Privatizarea” în operație astăzi, și nu doar în România, este de ordin abstract, lipsit de orice fundament asociativ. Asociativitatea, structura ei, funcționarea ei, este dirijată de scopul asumat și se maturizează pe măsură ce noi căi de atingere a scopului sînt descoperite și încercate. În cazul de față, statul distorsionează

structura de motive, substituind acestei orientări către scop, orientarea către satisfacerea criteriilor statului, de la constituire pînă la control. Învățămîntul nu este „privat” doar pentru că plătești bani, de vreme ce statul produce profesorii, dă licențele, compilează programele de învățămînt și omologhează diplomele absolvenților. Societatea nu este „civilă” atunci cînd statul, Ue sau Soros îți dă bani ca să faci ceea ce faci. „Altruismul” față de bătrîni nu este îngrîșire cînd, probabil în crîdșie cu statul, organizații criminale „albe”, adică funcționînd legal, nu au altă grijă decît să obțină reînnoirea licențelor și să facă cît mai mult profit (mîia față de organele de control și supervizare, crîdșia acestora în compromiterea scopului și maximizarea profitului). Mita este un cost de producție, reprezentînd doar un aspect al problemei.

Statul zis „liberal” de azi este statul providențial de ieri, căruia i-au intrat zilele în sac și care a devenit „managerial”. Adică, a căruia treabă este controlul mîinii la tuturor activităților și asocierilor de oameni liberi, în scop dirijist.

Cele de mai sus reprezintă un neuz causal care nu are nimic de-a face în particular cu „cultura” românească, cu istoria totalitarismului recent, cu „specificul” nației noastre. Dacă se duce ceva de rîpă, nu e românească: sau, nu singura. E lumea occidentală care a uitat binele libertății. Să încercăm să fim deștepti, nu doar „buni”, să înțelegem de unde provine răul și să scăpăm de sub acest tăvălug care, de 150 de ani, zdrobește fundațiile însele ale vieții civilizate, naturale, omenescă. Să dăm statul înapoi, să returnăm puterea de a face lucruri, inclusiv altruiste, înapoi românilor.

Să ignorăm pe zicatorii de rele, pe victimizatorii profesioniști ai românismului, acele „suflete frumoase” care cîntă litania neputinței. Sufletul nostru anarhic (Petre Pandrea cf. Dan Puric), tradiția noastră de mefiență față de instituții, istoria noastră de împotrivire la ridicarea unui Leviathan (așa numea Hobbes statul modern) - toate, parcă ne-au croit pentru o asemenea sarcină. Aceasta este miza în 2024, care poate fi ora astrală a românității moderne. Stat mic, popor puternic.

Sursă: telegazeta

DAN DIACONU

Trufia americanilor se întoarce asupra lor ca un bumerang



Trimiterea munițiilor cu fragmentație în Ucraina este, dincolo de orice aspect, un element de disparare din partea SUA și a așa-zisului Occident Colectiv. Absolut tot ceea ce se am trimis acolo

s-a dovedit inutil. Tancurile despre care spuneau că vor defila către Crimeea n-au fost capabile să înainteze nici măcar cu un kilometru înainte de a fi distruse. Bateriile Patriot, care ar fi urmat să intercepteze, tot ce mișcă pe cerul Ucrainei n-au făcut altceva decît să ne arate că „împîrșit și gol”. Rușii s-au jucat efectiv cu bateriile anti-aeriene americane, distrugându-le cu aceeași ușurință cu care un val face praf un castel de nisip [...].

Rămîne totuși întrebarea: de ce anume SUA a ales să trimită muniție cu fragmentație? Și, mai

ales, de ce „partenerii” din Occident Colectiv stau atît de impasibili, dădînd că majoritatea covârșitoare a acestora sînt semnatari ai convenției de interdicție a acestor arme atroce? Pe scurt, este vorba de dispare. Rușii le-au arătat puștilor porno ai occidentalului că sunt capabili să transforme toate proiectele occidentale de război-fulger într-un război la scară, mare consumator de resurse umane, arme și muniții. De fapt abia acum înțelegem capcana în care occidentalii au intrat precum berbecii: nefînd prețuiri pentru a confruntare la scară, au crezut că totul se va tranșa în câteva zile, declarându-i învinși pe ruși la masa verde și gata. Ei, bine, pare că s-au ripist rău [...].

La momentul actual Occidentul este efectiv epuizat. Europa e dărâmată economic și nu mai are nici arme. SUA, chiar dacă ține coada sus, e la fel de epuizat. Dacă dați un ochi pe indicatorii economici necoafați, veți înțelege că treaba e groasă. Iată o statistică de-a dreptul cutre-

mătoare: în timp ce rata oficială a șomajului american este de 3,6%, numărul cetățenilor ieșiți definitiv din școlile (neangajați de mai mult de 2 ani) a depășit 60% [...].

Toată lumea se așteaptă ca rușii să riposteze în Ucraina cu același tip de arme. Probabil așa vor face, dar mai au o opțiune, un așă-zis glonte de argint, iar acesta este Siria. De ceva vreme rușii se coordonează cu iranienii și cu armata siriană pentru a expulza americanii din Siria. SUA și a întărit legală-i prezență acolo. Ei, bine, iată locul vulnerabilității: este extrem de probabil ca Rusia să înarmeze Siria și Iranul cu muniție cu fragmentație. Întîmplător, cele două țări nu sînt semnatare ale Convenției, astfel încît este foarte probabil să vedem o ploaie de astfel de bombe peste bazele americane. Acela va fi momentul în care vor înțelege cu adevărat că de perverse sunt propriile lor acțiuni și cum întregul complot li se sparge în cap [...].

Ca idee, sîntem într-un setup în care totul se



va tranșa prin război. Pe moment nu există decît o soluție, anume aceea a capitalității NATO. Nu vîd gîndiți că retragerea din Ucraina va rezolva ceva. Rusia dorește o revenire la Malta, iar asta presupune o retragere masivă a NATO spre Vest, adică acolo unde era în 1989. Pe moment situația e inacceptabilă pentru americani, dar, treptat, dacă se trezesc la timp, ar putea deveni digerabilă. Tot vorbesc ei de „ordine internați-



onală bazată pe reguli”. O primă regulă ar fi să respecti regulile asupra cărora ai convenit. Altfel vor apărea deteriorări din ce în ce mai mari, iar după mai multe astfel de interacțiuni s-ar putea ca SUA să nu mai poată aplica nici la statutul de putere regională.

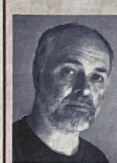
Sursă: Trenduri economice

Titlu original: „Disparerea americanilor se întoarce asupra lor ca un bumerang” (extrase)

Meditațiile unui secul

NAGY ATTILA-MIHAJ

De ce sunt rușii atît de sălbatici



Fiecare nație, ni se spune, trebuie înțeleasă începînd de la abisul său inconștient. Din această perspectivă, națiunile nu sînt căușii de puțin la fel. După ce în război s-a manifestat tot ce e prevăzut (avusese chiar viziunea unei Europe acoperite de sânge), e la explicat fenomenul nazismului ca pe o escaladă vulcanică a straturilor păgîne ale Wotanului, din inconștient colectiv al germanilor, cîndva refutat de către creștinism.

Părintele Stăniloae a avut multe intuiții, printre care unele referitoare la ruși. El scria că rușii sînt creștinați doar pe jumătate, ceea ce înseamnă că au păstrat mult din sălbăticia lor precreștină. Putem să spunem că chiar creștinismul lor ortodox e ambivalent în acest sens. Dar, oare, acest conținut sălbatic al inconștientului colectiv, în raport cu conștiința colectivă, e chiar atît de rău? Dacă o parte

a inconștientului sălbatic este integrat în conștient, el reprezintă o resursă, o energie vitală, reducînd autodestructivitatea sălbăticiei neintegrate în conștiință. Această latură sălbatică a psihicului rusesc este de neînțeles pentru conștiința colectivă „etică” a Vestului, dezvoltată unilateral, cu animalitatea refuțată în inconștient. Rușii au păstrat polul opus al conștiinței, abisurile animalice ale inconștientului colectiv și, datorită acestuia, n-au putut deveni atît de unidimensionali, atît de unilateral dezvoltăți în favoarea intelectului, ca vesticii. Lumea rușilor e o lume ambivalentă, care încearcă să jînă echilibrul între sălbăticia abisurilor inconștientului colectiv și conștiință. Așa cum i-am văzut în războaie, ei nu au milă nici de alior, de propriii soldați, cu atît mai mult de inamici. Ceea ce se explică prin strîfundurile lor animalice necreștinate, dar și prin experiențele lor cumplite în cursul istoriei, când aveau de înfruntat niște hoarde asiatice mai sălbatice decît ei. Instinctele rușilor de-a lungul istoriei au memorat aceste confruntări și reacțiile instinctuale în fața inamicului, care au devenit reflexe instinctuale în caz de

război. Cu trebie privite aceste reflexe sălbatice ale inconștientului colectiv, ale instinctelor supraviețuirii pe plan cultural, ne explică teologul evanghelic Paul Tillich. El scria că nomadul nu apreciază ființa cum face grecul la un nivel mai înalt al culturii spirituale! De aceea soldatul nomad își sacrifică foarte ușor viața în luptă. Asta explică de ce rușii fac atîtea sacrificii omenști în războaie. În această confruntare americano-rușă se ciocnesc două lumi opuse. Vestul, cu un intelect dezvoltat exclusiv, în defavoarea abisurilor sălbatice, refuțate în inconștient, și sălbăticia rușilor care a refuțat în sine. Opoziția este ireconciliabilă: rușii nu pot asimila intelectul vestic, occidentalul nu pot asimila sălbăticia inconștientului rusesc.

Pericolul care-l pîndește pe ruși e însă același ca în cazul vesticii: animalul abisurilor te mîndăne, dacă nu-l mîndănești tu pe el, adică dacă nu-l asimilezi, cum scrie Evanghelia Apocalipsei a lui Toma. O singură cale există în lume de a trăi în pace: unificarea contrariilor arhetipale, echilibrul între conștient și inconștient!



Azimut geopolitic

Dr. GEORGE COANDĂ



Planeta Pămînt, în fața focului nuclear

Tarul kaghebișt de la Kremlin, pentru nimeni din lumea asta din ce în ce mai haotizată nu mai este un secret, nu mai este stăpîn pe propriul său

ai lui rașunii. Iată, este gata să avarieze planeta Pămînt în focul nuclear al Gheenei. Omul ăsta nu este capabil să înțeleagă că Ucraina nu-i va fi o „pradă de război”, că lupta pentru propria suveranitate și integritate teritorială și demnitate națională. Cu chipul său de lup siberian, țarul neobolșevic amenință cu arma nucleară.

Si pentru că Armata Roșie a pierdut pe frontul ucrainean mii de ostași (ucigii și răniți), sau care s-au predat, țarul lup a ordonat Dumei de stat să declare mobilizarea parțială. Și rușii mobilizați, care au început să preceapă cum stau lucrurile, au luat cu asalt aeroporturile, luându-și lumea în cap. Numai de războiul lui Putin nu le arde. S-a ieșit și în stradă, și la Moscova, și la Sankt-Petersburg, și nu numai, strigîndu-se „Niet Voim!” (Nu războiului!) și „Putin să se ducă în tranșee!” Pînă și fiul lui Peskov, purtătorul de cuvînt al Kremlinului, refuza să fie încorporat pentru războiul lui Putin. Oare „Mati Rossia” se va răzici, izgonindu-l pe Vladimir Putin de la Kremlin? Oltarna țarului a fost pusă la bătaie, arstînd cu zel protestatarii, nu unei, încorporabili, luându-l direct cu arcanul, îmbarcări în autocare și trimiși în abatorul de pe frontul ucrainean.

În teritoriile ocupate (Donbas, Zaporojie, Nikolaev, Herson), Kremlinul a pus de niște referenduri... de alipire la Federația Rusă. Auto-determinare, cîci Putin ia o Omenire întreagă de frăier. Devenite, printre altele, false referendumuri, teritoriile rusești, Kievul va fi acuzat de agresivitate împotriva... „Mati Rossia”! Și Kremlinul va urla că din gura de rășie, și de lup hămeșit, că, săriți!, neoașii ucraineni atacă... Illegal Federația Rusă. Asta aduce a disparare, țarul neobolșevic simțindu-și sfîrșitul aproape și rejectarea din istorie sau condamnarea de către Justiția istoriei. Da, țarul a anunțat sec: va folosi nemilos tot arsenalul pe care-l are în dotare. Iar eu mă întreb care va fi să fie soarta României, înjestră de trupe ale NATO dacă s-nr în luptă pe frontul ucrainean, că doar n-are totuși trimise să fie spertorii de ciori, rectifce, spertorii pentru de-alde Putin. Șoi-gu, Medvedev, Lavrov ș.a... Și ce se va întîmpla cu cîlălașul pămînt românesc, Basarabia, cînd din nou va fi strivit de senilele tancurilor Kremlinului neobolșevic...?

N.B. Pînă una-alta, Washingtonul tratează pe sub masă cu Moscova. Oare cum va arăta, după sfîrșitul războiului, colțul de Europă pe de bunul Dumnezeu a așezat nemul românesc? Îndrăznește - și risc - o premoniție: ca, teamă-mi este, după un alt „pact Ribbentrop-Molotov”.

Propunerile revistei CERTITUDINEA LEGEA PĂMÂNTULUI



De-a lungul existenței sale de până acum, revista CERTITUDINEA a făcut mai multe propuneri legislative, care au rămas fără ecou în mediul politic (Voi face, la un moment dat, o expunere succintă a acestor propuneri, poate cineva le va considera oportunități politice). În orice caz, insistent, consecvent și cu obstinație, proiectele legislative pe care le-am prezentat și susținut permanent în paginile revistei au fost LEGEA COJOACARU și „CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR”. Ambele au constituit înnumărarea operi de o viață a marelui economist român care a fost CONSTANTIN COJOACARU. Mai cred că este ca și cum ar fi fost LEGEA COJOACARU sau într-un Parlament, dacă nu este deja, sau la guvernare...

CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR avea la bază Teoria Statului Organic a lui Eminescu iar aceasta, la rândul ei, avea la bază LEGEA PĂMÂNTULUI (Jus Valahicum) – acel sistem juridic cutumiar care a funcționat, din vremuri imemoriale până în secolul al XIX-lea, în toate teritoriile locuite de români (inclusiv în Polonia, în zona muntoasă locuită de gorali, de unde se trăgea și Papa Ioan Paul al II-lea). Constantin Cojocaru chiar și-a definit proiectul „Constituția Cetățenilor” ca fiind „Doina lui Eminescu convertită în norme juridice și economice”.

Și iată că, în același spirit care l-a animat pe Constantin Cojocaru, Asociația „Societatea pentru Proiecte Morale Structurate Calitativ”, condusă de Costel Rusu, vine cu un proiect legislativ răscălit, pară, din aceeași rădăcină: LEGEA PĂMÂNTULUI. Asemănător, pe fond, cu Constituția Cetățenilor, proiectul LEGEA PĂMÂNTULUI pornește însă de la un aspect neobservat (sau omis) până acum în toate legislațiile statelor lumii, dar care era intrinsecă sistemului juridic cutumiar LEGEA PĂMÂNTULUI. E vorba de o infracțiune gravă care e posibil să stea la baza tuturor celorlalte infracțiuni din Codul Penal și Codul civil: FRAUDA TURTOR LEGISLATIVĂ.

Pentru a înțelege mai bine sensul și coerența proiectului LEGEA PĂMÂNTULUI al lui Costel Rusu este nevoie să cunoaștem, în linii mari, ce a fost și cum a funcționat vechia LEGEA PĂMÂNTULUI (Jus Valahicum), din care s-au păstrat, chiar în legislația actuală, câteva elemente de drept cutumiar sau consuetudin.

Revista CERTITUDINEA a prezentat, de altfel, în cadrul unui ciclu de articole semnate de Dan Toma Dulciu, toate elementele de bază ale vechii LEGEA PĂMÂNTULUI, din care reiau acum câteva elemente de cadru general.

Prin conceptul JUS VALAHICUM înțelegem sistemul de drept român prestat, respectiv întregul sistem de cutume, datini și tradiții juridice, cu riturile juridice corespunzătoare, păstrate și transmise din generație în generație, din timpuri imemoriale.

Având un cert suport mitologic, acest sistem de cutume, datini și tradiții juridice a fost considerat de către românii din afara țării drept „lege sfântă”.

Dincolo de hotarele țării, „legea pământului” era denumită exclusiv „Jus Valahicum” și era aplicabilă doar membrilor comunităților valahe din enclavile locuite masiv de populația românească.

În enclavile etnice românești din străinătate, obiceiurile și tradițiile considerate ca făcând parte din JUS VALAHICUM, au fost respectate cu sfințenie. De aceea, se poate afirma, fără a greși, că JUS VALAHICUM a contribuit la menținerea ființei naționale românești.

În interior, prin LEGEA STRĂBUNĂ (LEGEA ȚĂRII) se înțelege un sistem juridic comunitar sătesc, în care sunt incluse rândurile juridice moștenite din generație în generație. Acest sistem conține totalitatea relațiilor sociale legate de proprietate, în general, dar mai ales de proprietatea funciară, în special, precum și raporturile de muncă în sânu comunității.

Cutuma juridică nu a putut fi ignorată nici de domnitorii timpurilor istorice și legiuitorii acelor vremuri (Divanul Domnesc, care era un fel de parlament unicameral), nici de legiuitorii români moderni și, acolo unde a fost posibil, cutuma a fost inclusă în textele de drept.

Deși dreptul consuetudinar pare vetust, anacronic, conservator, legile noastre (Codul Civil, Codul de Procedură Civilă etc.)

fac trimitere la tradiții și cutume locale.

Pe de altă parte, există țări dezvoltate din punct de vedere al sistemului de drept, în care cutumele juridice sunt la mare preț: de exemplu sistemul de drept anglo-saxon.

În continuă stare de transformare, statul a avut întotdeauna interes să înlăture cutumele, normele dreptului obișnuinței, iar pe altele să le transforme în propriul său interes.

În plan abstract, JUS VALAHICUM configurează concepția filosofică a poporului român privind ideea de drept și dreptate socială.

În ceea ce privește proprietatea funciară, datinile prescriu comportamentul omului față de pământ, menținând nemodificate acele atitudini pozitive ale sătenilor față de ogoare, plaiuri, pășuni, păduri, drumuri de acces etc.

În sfera relațiilor de muncă, LEGEA ȚĂRII prescrie norme privind desfășurarea activității agricole, pastorale, forestiere sau raporturile de ierarhie prin muncă.

Printre alte tradiții transmise în cadrul conceptului amintit, întâlnim o serie de prescripții, fără corespondent, am putea spune, în alte legislații, sau chiar în legislația noastră modernă: legea ospitalității, legea omiei, legea purității relațiilor de familie etc.

Subliniem faptul că secuii, în îndelungata lor conviețuire cu românii, au preluat multe dintre întocmirile juridice caracteristice vechii civilizații românești: întâlnim la acești secui ferul de conducere și judecătoria sătească, cum ar fi: judele sătesc, jupiorii, scaunul de judecată al satului, ca organ central al comunității. Acest fer legislativ sătesc este, până la numele limitate, un organ judecătoresc pacificator, care „sanctionează abaterile și abuzurile, urmând forme procedurale tradiționale”.

Asadar, noua LEGEA PĂMÂNTULUI are la bază vechiul sistem juridic cutumiar JUS VALAHICUM și este complementar proiectului legislativ cetățenesc CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR.

Este, în primul rând, un proiect legislativ MORAL.

Miron Manega

De ce este necesară LEGEA PĂMÂNTULUI?

Partidele politice sunt somate să aibă puteri politice efective, pe care poporul să o poată exercita permanent.

În 2024 se vor desfășura, pentru prima dată în același an, în România, alegeri locale, parlamentare, europarlamentare și prezidențiale. Aceste alegeri sunt primele alegeri de după 1989 în care Asociația „Societatea pentru Proiecte Morale Structurate Calitativ” se implică cu scopul de a determina corectarea în Constituție a articolelor prin care poporul a fost deposedat de dreptul de a-și exercita și postelectoral suveranitatea națională, prin vot suveran de retragere a legitimității reprezentanților în care nu mai are încredere.

Motivația implicării a fost dată de faptul că și actuala putere politico-economică a ajuns în timpul ultimei legislaturi la acel moment în care a abuzat, dincolo de limite, de cetățenii români, atât colectiv, la nivel național, cât și individual, la nivel organizațional.

Atât timp cât există și este recunoscută Declarația Universală a Drepturilor Omului, cât România este (considerată) un stat de drept, democratic și suveranitatea națională aparține poporului român, suntem îndreptățiți să ajutăm cetățenii români să recunoască imediat partidele politice care urmăresc propriul lor bine, nicidecum binele poporului.

Pentru a putea scrie aceste câteva rânduri, a fost discutat cu mii de persoane, timp de mai bine de 15 ani, un proiect moral focalizat pe curățarea originii puterii, capabil să spulberă

sistemul injust care a fost construit prin fraudă și abuz de putere în România postdecembristă.

Acest proiect pleacă de la premisa de neoculitate, că, în orice societate – care își propune să fie viabilă pentru ansamblul membrilor săi – sistemul politic, responsabil de asigurarea și funcționarea drepturilor și obligațiilor cetățenești, este absolut obligatoriu să fie compatibil cu sistemul economic, responsabil de asigurarea și funcționarea condițiilor datorită cărora drepturile și obligațiile cetățenești pot lua naștere și pot fi îndeplinite.

Ceea ce înseamnă că fundamentele formării celor două sisteme, precum și mecanismele lor de funcționare trebuie să fie compatibile. Condiție OBLIGATORIE care, în cazul societății în care trăim, NU este însă îndeplinită deoarece:

- în actualul sistem economic, deținătorul capitalului, capitalistul, cel care ar trebui să fie și ESTE proprietarul, deposedat de activelor/mijloacelor de producție, poate interveni oriunde în activitatea celor pe care îi plătește ca angajați săi. Iar atunci când aceștia nu își fac treaba, pentru a corecta prompt deficiențele care li s-au produs, el poate interveni imediat pe cei vinovați de producerea lor.

- în actualul sistem politic – în care suveranitatea națională este echivalentul capitalului –, deținătorul suveranității, poporul, cel care ar trebui să fie, dar NU ESTE, proprietarul, deposedat de mijloacelor de acțiune politică, NU poate interveni în activitatea aleșilor în funcții/demității publice. Deși îi plătește (prin impozitul statului) ca angajați ai săi! Atunci când aceștia nu își fac treaba, poporul nu poate corecta prompt deficiențele care li s-au produs și nu poate interveni pe cei vinovați de producerea lor. În actualul sistem politic, poporul este obligat să aștepte un număr de ani, echivalentul unui ciclu



electoral de 4-5 ani, pentru a putea (eventual) corecta deficiențele care li s-au produs și a-i îndrepta pe cei vinovați de producerea lor. În acest fel, în mod incorect, poporul a fost și este eliminat de la participarea reală la procesul de prelucrare și menținerea a puterii politice în stat. Scandalul monstruos al „așezelor groazice” este cea mai recentă dovadă irefutabilă că poporul este – în actualul sistem politic care îl jenează – nepunctuos în a lungea de la putere un guvern vinovat, în totalitate, de genocid.

Ca urmare a celor mai sus menționate, a fost activat, în august 2021, proiectul moral, convertit, cu ajutorul unui prim Comitet de Inițiativă, într-o inițiativă legislativă cetățe-

nească. Prin această inițiativă a fost identificată, într-o secvență de șapte articole din Constituție (2-1-80-90-36-72-84), fraudele legislative referitoare la prelucrare și menținerea puterii în stat.

Am definit fraudele legislative ca fiind act legal emis, prin folosirea puterii legislative de către reprezentanții aleși, act care constituie o încălcare pentru a obține câștiguri personale pe seama încălcării drepturilor poporului, deținător al suveranității naționale. Metodologia folosită pentru depistare și denunțarea fraudei a fost cea din domeniul sistemelor de management, promovată global prin standardele publicate de ISO (Organizația Internațională de Standardizare). Au fost invalidate astfel teoriile juridice

și politice legate de distorsionarea reprezentativității, teoriilor prin care, de peste 230 de ani, s-a preluat puterea în diferite state și în diferite epoci, prejudiciind drepturile și libertățile a miliarde de oameni. Rezultatele și concluziile cercetării noastre au fost convertite într-un proiect de lege constituțională, pe care o vom numi în continuare LEGEA PĂMÂNTULUI.

Deoarece noi suntem oameni obișnuiți, „simpli cetățeni”, am convertit în continuare proiectul moral într-o petiție adresată instituției Avocatului Poporului, solicitându-i să facă, în numele poporului, demersuri la nivel național și internațional pentru eliminarea acestei fraude, netrecute în Codul Penal. Am descris în această petiție forma de sistem social antidemocratic, care a fost proiectată și implementată în România în locul democrației.

De asemenea, a fost adresată o solicitare oficială către Asociația Română de Standardizare (ASRO) pentru a confirma că suntem îndreptățiți să utilizăm cunoașterea existentă în standardele de sistem de management, în scopul corectării erorilor și omisiunilor existente din Constituție, în baza cărora se precia și se menține înșiși puterea în stat.

Faptul că toate aceste demersuri au fost respinse prin bariera instituțională (cu excepția parțială a demersului către ASRO), precum și eşecul electoral anterior sistematice al partidelor parlamentare de a ajunge în Parlament și a oprit abuzurile asupra poporului român – eșec care durează de 33 de ani – au condus la următoarele două concluzii:

- Mecanismele legale parcursă, deși „legale”, au fost special proiectate pentru ca poporul să nu se poată elibera niciodată pe aceste căi de fraudă amintită și de abuzarea sa prin încălcarea drepturilor și libertăților sale.

- Eșecurile electorale s-au datorat faptului că aceste formațiuni politice nu au înțeles (sau, poate, nu au vrut să înțeleagă) fraudele legislative privind prelucrare și menținerea puterii în stat, prin care poporul a fost deposedat de drepturile sale, și nici nu și-au propus să militeze pentru acordarea de putere permanentă poporului, singurul îndreptățit să jâș su control reprezentanții.

Din această experiență, cu grave carențe la capitalul democrației, a rezultat că, totuși, confruntarea electorală este singura cale nonviolentă rămasă posibilă pentru a elimina respectivele fraude și a transforma poporul în jucător activ cu putere permanentă asupra acordării și retragerii legitimității reprezentanților. Datorită acestui motiv, pentru ca poporul să cunoască și să poată reacționa față de intențiile și acțiunile partidelor politice parlamentare sau parlamentare aflate, sau nu, în opoziție, le adresăm tuturor acestora următoarea întrebare, pe care o vom repeta cu insistență pe tot parcursul anilor 2023 și 2024. Și dacă va fi nevoie și după:

Considerați că este un obiectiv politic obligatoriu înzestrarea poporului cu putere politică permanentă conform prevederilor conținute de LEGEA PĂMÂNTULUI?

Se răspunde prin DA sau NU. Vom instala pe site-ul certitudine.com un sistem/program de vot online prin care va puteți exprima voința în acest sens.

Asociația „Societatea pentru Proiecte Morale Structurate Calitativ”
Președinte COSTEL RUSU

CONSTITUȚIA CETĂȚENILOR Expunerea de motive (extrase)



[...] Deși, în Constituția României, la articolul 1, se prevede că România este stat democratic, oricine poate vedea că această prevedere este o vorbă goală, care nu are nici o legătură cu realitatea. Un stat democratic este un stat în care puterea politică, puterea de a stabili norme de conviețuire socială, de a adopta și aplica legile care să reglementeze relațiile dintre cetățeni și dintre cetățeni și stat, aparține poporului (demos=popor; kratos=putere). Poporul român a fost deposedat de puterea politică, aceasta fiind acaparată de autorii lovituri de stat din decembrie 1989 și menținută în ghearele acestora, prin statul creat de ei.

Uzurpatarii puterii politice a poporului român au folosit statul român pentru a acapara capitalul acumulat de românii până în 1989, ca și profiturile realizate de acest capital, după 1989. Toată această avere a fost trecută în proprietatea privată a minorității autohtone, formată din cei care s-au instalat la conducerea statului român, și a străinilor, care au cumpărat la prețuri de nimic ceea ce mai mare parte a capitalului furat de către guvernarea de la poporul român, prin LEGEA 15/1990. În felul acesta, a fost creată o pătură minoritară foarte bogată, oligarhia, care

deține cea mai mare parte a capitalului utilizat în România și care controlează total și statul român. Așa se face că, în prezent, în România funcționează nu un stat democratic, al poporului, ci un stat oligarhic (oligos=puțin; arche=putere), un stat al minorității îmbogățite prin jaful denumit privatizare [...].

Controlul poporului asupra statului se va realiza nu numai prin alegerea directă, de către popor, a tuturor reprezentanților săi în toate componentele, în toate autoritățile statului, dar și prin creșterea participării directe a poporului, a cetățenilor, la procesul de legiferare, de stabilire a normelor de conviețuire socială. În acest sens, proiectul de revizuire prevede că poporul are dreptul, oriândă și-și exprimă, prin referendum, voința cu privire la orice problemă de interes național sau local, cetățenii având dreptul la inițiativă legislativă. Proiectul obligă Parlamentul să ia în dezbateri inițiativele legislative ale cetățenilor; în caz de refuz, Parlamentul fiind

dizolvat. Mai mult, în cazul în care Parlamentul respinge o inițiativă legislativă a cetățenilor, Autoritatea Electorală este obligată să organizeze referendum pentru adoptarea sau respingerea proiectului referend de Parlament. Dacă proiectul este aprobat de popor, prin referendum, Parlamentul este dizolvat. Și mai mult: toate persoanele alese în funcții publice pot fi demise, oriândă, de cetățeni, cu un număr de voturi mai mare decât cel cu care au fost alese.

Pentru supravegherea modului în care autoritățile statului și autoritățile locale își îndeplinesc obligațiile legale și angajamentele electorale, se propune constituirea Asociațiilor Comunitare, ca organisme ale exercitării democrației directe. Toți cetățenii cu drept de vot vor fi membri ai Asociațiilor Comunitare din localitatea în care trăiesc. Asociațiile Comunitare își constituie uniuni județene și Uniunea Națională a Asociațiilor Comunitare, în care va funcționa Sfatul Țării, ca organ consultativ al Uniunii.

Proiectul de constituție a fost elaborat astfel încât să reprezinte un model de STAT ORGANIC, care permite optimizarea eforturilor cu maximizarea rezultatelor. De aceea, modelul s-a structurat pe o modelare matematică a sustenabilității ce permite proiectarea de programe și de soluții de ieșire din criză, pe un cadru instituțional eficient și uman [...].



ADRIAN BARBU NAIDIN

Așteptarea

Am ajuns să cred că oamenii sunt sinceri, dar absolut sinceri, numai atunci când nu-și vorbesc. E groaznic, dar adevărat. Dacă ai forța memoria, îți-ai descrie cu lux de amănunte momentele în care am fost ridicol, apoi în cele în care te-am mințit, sau clipele când eu m-am simțit un laș, ca să nu mai vorbesc de altele mult mai dureroase.

Ce-ai făcut tu în toate aceste cazuri? M-ai privit cu înțelegere sau privirea ta a trecut peste mine ca și când n-aș fi existat. De recuzită decât mă amăgesc că purtarea ta este recuzită iscusinței mele de a-ți prezenta lucrurile altfel de cum se întâmplaseră. Cu toate acestea rămănea în mine o îndoielă datorită faptului că nu aș putea niciodată să-ți cunosc adevăratele gânduri. Mă torturam singur cu fel de fel de argumente aduse toate în favoarea mea, în această bizară posibilitate pe care tu mi-o ofereai, de a mă salva singur. Și nu reușeam altceva decât să mă consider în continuare un vinovat, dar un vinovat nedescoperit încă de nimeni. Ce iluzie! Am impresia, totuși, că răul vine și de la o foarte mare luciditate ce mă face să mă întreb de nenumerate ori: oare, unde gândim noi la fel? Categorie, există o neconcordanță între gândurile noastre. Și atunci unde este rațiunea? Soluția o caut acum, ca și altă dată, și ajung de cele mai multe ori la niște idei împinse

într-o lume absurdă, așa cum mi-am închipuit și eu. De unde am și senzația de zădărnici ce se dezvoltă ca un viciu.

Curios mi se pare și faptul că prin orice faci mă arunci, fără să-ți dai seama, într-o neașteptată ipostază de inutilitate și, înfruntând această apreciere, gândită deocamdată numai de mine, fac eforturi de a mă vedea altfel. Dar eforturi fac și în clipele mele de asistență, ca acum, când simt că delirul acțiunilor tale îmi subjugă gândurile, strecurându-mi spaima de mine însumi, în această concurență unde cel depășit sunt eu.

Desigur, pot acum, când te aștept, să mă întreb: ce mi-a venit să mă gândesc la aceste lucruri? Cât să fie, oare, ceasul? Oricum e târziu. Știu culcat în speranța că voi adormi fără să fiu chinat de gânduri. Totul este în zadar.

Îmi trec atâtea prin cap, încât sunt convins că de greu mi-ar veni să le mărturisesc vreodată. Ceea ce îmi pare greu de rezolvat, acum, când te urmăresc, este tocmai fenomenul risipirii unei cantități de energie pe lucruri înspăimântătoare de banale și mă revoltă ușurina cu care, în mod deliberat, omul își trăiește timpul. Ca în cazul tău, acum, când te aștept și întârzierea ta îmi pare un reproș.

Încerc să nu fiu furat de somn și, cu ajutorul



„Nud” - pictură de Adrian Barbu Naidin

zgomotelor ce vin de la tine, să-mi închipui cum ce ai putea să mă faci.

De exemplu, clinchetul care se aude este al unui ibric și deduc cu repeziune că ești în bucătărie, lângă mașina de gătit, acolo, în perimetrul acela strâmt, unde numai tu te descurci, printr-o neverosimilă și iritantă sumedenie de obiecte a căror utilitate, de ce n-aș recunoaște?, o multora dintre ele, mi-a rămas aproape necunoscută, apoi clinchetul dispare și-ia locul un zgomot,

distingându-se un hârâit. E, poate, o oală trasă pe plita sobei, sau un scaun împins puțin indecent cu genunchiul, și-mi dau seama că imediat gestului îi urmează altul, pe cât de semnificativ și oportun pentru tine, pe atât de lipsit de sens pentru mine. Mai bine aștept. Dar nu pricep, în definitiv, ce anume, din moment ce dai impresia că mi terminai nădădă, că ceva trebuie să-ți sară în cale și să-ți creeze o mie și una de probleme, iar această mișcare repetată, illogică, n-o înțeleg.

Oare acum ce faci? Îți faci ceai, dai merele pe răzătoare pentru obținerea aceluși suc delicios, faci supă cu carnea cumpărată de tine, în goană, de la serviciu până acasă, îi speli Lui, rufo! Doamne, câte sunt! Și, pe neașteptate parșești bucătăria, simți foșnetul capotului, aud un oftat, oare de ce? - și mă forțez să pricep ce-ai mai putea să faci sau să ieși din cameră. Și ești la dulap, îl deschizi, cauți în altul și totuși nu-mi revin să pot înțelege cum, dintr-o dată, deschizi frigiderul, pentru că îi aud acel jăcnit sec! Sunt de-a dreptul uimit! În amorfala mea, nu-mi pot imagina când ai reușit să ieși din cameră ca să ajungi din nou în bucătărie! E uimitor cât de multe lucruri mănute faci!

Deschid ochii, dar nu văd nimic. Ceea ce mi se pare grav, în toată povestea asta, e că nu-mi fac remușcări din cauza inactivității mele. Asta înseamnă că acum, când afară totul e amorțit de liniște, când până la mine zgomotele pătrund parcă trădându-se pe covor, de frică să nu mă trezească, mai pot să gândesc, să te urmăresc prin câteva simțuri rămase încă treze. Situația mea e curioasă pentru că, așa cum stau, simt că rămân îndepărtat pe un plan secund, un fel de existență vagă și înconcentrată, în timp ce tu, prin orice faci, mărești senzația aceasta.

Nu se mai aude nimic. Întind mâinile pe sub perna și mă învioriez de răcoarea găsită acolo. Evident nu mai am răbdare. Se aud pașii tăi, stângi lumina, dar întinerul mă încurcă în așa măsură încât trebuie să fac eforturi suplimentare să-mi închipui unde ești și ce anume faci.

E curios cum știi să te descurci pe întiner, în comparație cu mine, care mă lovesc de scaun, de masă, de orice, ca și cum aș fi un intrus în casa mea.

În sfârșit, ai ajuns! Cât să fie ceasul? E pe noaptea, foarte aproape de mine, îi aud jăcnitul ușor amplificat, ca un ronțel de soare sau ca o gază sechestrată întâmplător prin cine știe ce colț al camerei. Îmi dau seama că e foarte târziu. Un sentiment de culpabilitate mă stăpânește și, dacă mă gândesc bine, n-ar trebui să-l am.

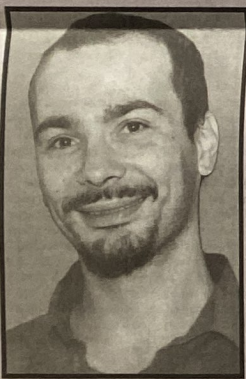
Acuma ești lângă scaun, te simt. E liniște și numai respirația Lui ușoară ajunge până la mine. Aștept și stau, par suspendat în noapte. Din nou un foșnet, al capotului, apoi furoul. Unde le-ai lăsat? Pe scaun, sau jos?! Aud cum îți treci mâinile pe corp ca o mângâiere și aștept, însă clipele sunt infinite de lungi.

Prinzi ceva de pe masă și din nou intri într-o zonă de incertitudine. Atenția mea sprește. Te apleci, ai luat papucii și aștept să aud plesăcătul lor pe parchet. Mi-e dor de zgomot, pentru El. M-am înșelat. Aceeași liniște iar mie mi se pare că nu mai vii. De dată asta pașii tăi sunt aproape de mine și, spontan, sunt cuprins de o neliniște pe care nu pot s-o justific niciun fel. Te apleci în treacă și-l privești. Acuma ești lângă mine, așzărlii plapuma și te strecoari în pat.

De fapt, parcă n-ai făcut nimic. Și totuși, mă întreb: oare, tu când mai ai timp să trăiești?!

RADU TUDOR IONCICĂ (1981-2022)

Bazinul Mării Negre. Începuturile „contraglobalizării eurasiatice”



Autorul textului de față a părăsit această lume în toamna anului trecut, la doar 41 de ani. A lăsat, însă, pentru posteritate, o lucrare vizionară, despre ceea ce a devenit, între timp, spaima lumii: conflictul din zona Mării Negre, respectiv războiul dintre Rusia și Ucraina, care conține elementele biblice ale Apocalipsei. Acest 13 ani, geneza acestui nenorocit de fenomen geopolitic a fost înțeleasă și analizată de un tânăr de 28 de ani, prin teza sa de doctorat, *Conflict și negociere în spațiul Mării Negre*, care ne ajută să înțelegem ce, cum și de ce se întâmplă războiul care ne poate înghiți și pe noi. Publicăm periodic fragmente din această lucrare, măcar pentru a da sens demersului său. (Dumitru Ioniță)

propriu, iar direcția firească a statelor nu apărute era de a-și căuta noi aliați.

Acesta strategie intermediară gândită de Kozarev s-a transformat sub următorul ministru de externe, Evgheni Primakov într-o „contra-globalizare eurasiatice”, direcție vizibilă mai cu seamă după 1996. Pentru multă vreme Rusia a oscilat între o apropiere de formațiunile europene, menită a reface potențialul financiar al țării, și o poziție neocompetitivă. Acesta din urmă atitudine s-a manifestat prin diverse modalități generale:

- influențarea politicii externe și de securitate a membrilor CSI
- încercarea de monopol economic în CSI
- menținerea țării din CSI în dependență economică de Moscova
- limitarea orientării occidentale a acestora
- construcția unui eșafodaj spre a deveni o putere globală
- apropierea de puterile europene, mai ales de Germania
- presiuni diplomatice în CSI
- propagandă anti-NATO
- amenințări militare
- alfișarea potențialului militar
- control energetic
- folosirea părgărilor economice
- exploatarea diviziunilor etnice
- accentuarea nemulțumirilor sociale
- discreditarea guvernului
- susținerea izolaționismului
- manipulara rețetelor criminale

După venirea lui Vladimir Putin la președenție, această linie politică s-a accentuat. Putin a reconstituit imaginea „derjavnostului”, a unui stat puternic în raport cu exteriorul și în același timp autoritar pe plan intern. Economia a fost centralizată, principalele corporații din domeniul gazului și petrolului trecând în control statului. În același timp, în relațiile externe s-a folosit din plin argumentul energetic, marile resurse ale Rusiei fiind cheia refacerii economice, precum și a negocierii de pe o poziție de forță cu țările europene, dependente de gazele naturale rusești.

VICTOR M. IONESCU

„Presărați pe-a lor morminte...”

Anual, începând din 1922, în data de 6 august, de sărbătoarea Schimbării la Față, în Cimitirul Eroilor de la Tabla Buji din comuna Cerașu, județul Prahova, se desfășoară evenimentul de comemorare a militarilor căzuți pe câmpul de onoare în timpul crâncenelor lupte din Primul Război Mondial.

La manifestările de comemorare din acest an au participat aproximativ 700 de persoane, care au asistat cu deosebit interes la ceremoniile militare și religioase organizate sub genericul „Columnă pentru nemurire”.

Evenimentul a debutat cu slujba de pomenire oficiată de un sobor format din nouă preoți, în frunte cu părintele protopop Mihail Penes, care s-au rugat pentru vesnica odihnă a sufletelor militarilor români și germani ce și-au pierdut viața în Pasul Tabla Buji.

Primarul comunei Cerașu, Alin Remus Stoica, prefectul Virgiliu Nanu și ministrul Economiei, Radu Oprea, s-au numărat printre cei care au deschis seria de alocuțiuni ale oficialităților locale și județene prezente la această manifestare.

Am remarcat, de asemenea, prezența deputatului Rodica Paraschiv, a subprefectului Emil Drăgănescu, a consilierilor județeni Rareș Dan Enescu și Andrei Turcanu, precum și a primarilor comunei Bătrâni, Gomet și Poșesti.

O notă deosebită în cadrul discursurilor a fost a istoricului, poetul și directorului de carte românească Traian Cepoiu, fiul al comunei Cerașu, a cărui competență și elocință a impresionat



asistența până la lacrimi. Printre multe lucruri interesante pe care ni le-a povestit, domnia sa a elogiat personalitatea preotului învâtor Ioan Vasilescu din satul Slon. Acesta a strâns, în vara anului 1922, un grup de elevi cu care a plecat spre zona golului alpin, străbătând 15 kilometri pe un drum greu chiar și pentru căruțe. Preotul

învător și elevii au adunat acolo rămășițele militarilor morți în luptele care avuseseră loc în urmă cu șase ani (în vara și toamna anului 1916), și care erau împrăștiate printre răpe și păduri, pe care le-a slujit și le-a înmormântat în cimitirul înființat acum un secol la marginea pădurii, la o altitudine de aproape 1400 de metri. A fost o excepțională lecție de istorie pentru cei prezenți la fața locului.

Evenimentul a continuat cu ceremonia depunerii de coroane, în cadrul căreia reprezentanți ai bisericii, ai instituțiilor statului, ONG-uri, partide politice și persoane fizice au depus coroane și jerbe de flori la monumentul eroilor din cimitirul Tabla Buji. O notă insolită a acestui moment a fost adusă de către delegațiile Junilor Brașovului și a Ordinului Teuton al României, condusă de Suveranul Mare Maestru, preotul Daniel Simu.

Încheiere, Fanfara Consiliului Județean Prahova și student caporal Raluca Mateiu au interpretat programul de cântec patriotic „Vin cântecul străine”, urmat de un program instrumental care a făcut deliciul asistenței.

La urmă, dar, nu în ultimul rând, se cuvine să menționăm prezența tonică a militarilor Detașamentului de onoare, constituit din Garda Drapelului și Drapelul de Luptă al Comandamentului Bazei 2 Logistică Valahia, Plutonul de studenți din cadrul Academiei Forțelor Aeriene „Henri Coandă” din Brașov și Plutonul de Jandarmi aparținând Inspectoratului Județean de Jandarmi Prahova.

Lacrimi de cristal

DANIELA GÎFU

Rămas bun, discriminare pozitivă! Bun venit, pedofilie!



le-așa se confirmă faptul că o stare senzatională, ce ascunde sau defărmă adevărul, cu privire la conținutul unor decizii/legi (în acest caz) sau la atitudinile avute în prezent de o comunitate sau alta, nu este credibilă.

Decizia Curții Supreme (6 magistrați conservatori contra 3 magistrați progresiști) a SUA de a pune capăt discriminării pozitive, cel puțin în privința procedurilor neconstituționale de admitere în universități, pe baza culorii pielii ori a originii etnice a candidaților, avea să ne arate căreia de pe toată contaminat cu materii fecale. Și s-au adunat suficiente din 1960 încoace. Immediat după mișcarea pentru drepturile civile, mai toate universitățile de top (Universitatea Harvard, de exemplu) au implementat politici de corectare a inegalităților generate de trecut

segregaționist al SUA. Începând din 1978, când aceeași Curte Supremă a autorizat universitățile să ia în calcul la admitere și criteriile rasiale, cotele au devenit alarmante pentru conservatori. Și credeți că victoria republicanilor, cu fostul președinte Donald Trump (arizanal, se pare, al acestei răsturnări de situație) versus nesocotirea vocii președintelui democrat Joe Biden a venit fără tribut? Accentul pus dintr-o dată doar pe competență (s-ar impune divulgarea unei statistici și în privința cotelor rezultatelor obținute după legiferarea acestei proceduri de admitere) anunță o nouă etapă istorică, însă deloc cea așteptată de mulți dintre noi.

Avertizări de democratul Barack Obama, primul președinte de culoare al SUA că „discriminarea pozitivă nu a fost niciodată un răspuns complet la necesitatea de a construi o societate mai echitabilă”, iată consecința: „rasism în sens invers”. Să fim serioși, sentimentul de apartenență la un grup, comunitate nu se cultivă doar prin crearea unei conexiuni la un grup mai mare, societate. Ce să mai zicem când ea este impusă de Lege? De fapt, se pregătește alt teren pentru o nouă paradigmă. Sfârșitul lui iulie a fost foarte prolific. Deciziile date de Curtea Supremă de Justiție a SUA a fost extrem de

vigilantă la nevoile grupurilor minoritare. Și cum era de așteptat, nici gruparea LGBTQIA+ (prescurtat LGBT+) în care-i regăsim pe toți accia care nu corespund normelor heteronormative, nu a fost dată uitării.

De data aceasta, a fost vizată libertatea de exprimare, în conformitate cu Primul Amendament al Constituției SUA, care permite anonimatul afacerii să refuze servicii pentru nunțile persoanelor de același sex, o decizie pe care judecătorii liberali au numit-o un „permis pentru discriminare”.

Și dacă tot suntem pe tărâmul sexualității, UE și SUA fac pași siguri spre legiferarea pedofiliilor, definită drept tulburare psihică de către Organizația Mondială a Sănătății și Asociația Americană a Psihologilor, care ar trebui considerată doar o altă orientare sexuală. Ce tulburări psihice (scuze, orientări sexuale?) mai rămân? Zoofilie, gerontofilie, scatofilie, necrofilie!...

Pas cu pas, familia tradițională pierde teren. Pas cu pas, specia umană cunoaște o nouă fază de „evoluție” accelerată. În urma pandemiei de COVID-19, după cele „n” doze de vaccin, procesul decizional în cadrul UE, SUA a devenit aberant, deviant, ostil... *Halat să-ți fie, Creștine!*

DENIS BUCAN PELIGRAD

Lupta între clanuri... agronomice



Astfel, în toamna anului 1957 m-am văzut cercetător științific la un institut unde director era Nicolae Giosan, profesor de genetică (miciuristă și lisenkistă) la Institutul Agronomic și la Facultatea de Biologie, ministru adjunct al Agriculturii, membru în C.C., care - prieten de vânatore cu tov. Ceaușescu - avea să devină nu la mult timp după: ministru plin al Agriculturii și, după plecarea mea în străinătate, președintele Marii Adunări Naționale, post ce-i va prileji lui Giosan în temniță după 1989, în timpul unui cutremur care i-a provocat un infarct cardiac netratat la timp.

Însă atunci, când m-am pomenit printre cercetătorii de la Fundulea, Institutul era încă în formare. Constituit cu un an înainte - printre-o "Hotărâre" de Statpartid, el trebuia să consacre falimentul conducerii Săvălescu de la I.C.A.R. Lupta era înversunată între clanul Giosan - bazat pe generația născută între 1920-30 și gașca Săvălescuilor cu relații mai ales în vremea celor aparăuți în ultima decadă a secolului al 19-lea și prima decadă a veacului 20. Ultima oară când l-am văzut relativ valid pe Traian Săvălescu a

fost în 1956, la o ședință plenară a cercetării științifice din I.C.A.R. când, arătând cu degetul spre ministrul agriculturii de atunci, a cutedat să spună că Partidul și Guvernul a fost înșelat când s-a semnat decretul pentru crearea Institutului de la Fundulea care nu ar avea decât rolul să dubleze sau să saboteze cercetările de la I.C.A.R.-ul pe care-l conducea nominal ascultând, de obicei, bărfel și animozitățile nevestii. Raportându-i se cuvintele conducerii de partid - stat, Săvălescu a fost chemat să dea socotală de astfel de vorbe nesăbuite - știut fiind că partidul nu poate să greșescă - și a fost pus pe linie moartă, dar a izbucnit, totuși să se mențină formal la conducerea Academiei și să creeze un Institut de Biologie unde Alice Săvălescu era directoare adjunctă și șefă de secție, în timp ce director era Acad. Sălăgeanu, un cunat al ministrului Ilie Murgulescu. Profitând de boala Acad. Săvălescu, Sălăgeanu - la început om de paie - s-a impunerit, înfrângându-se public cu Alice Săvălescu. Această megeră se ținea însă dără pe relațiile ei - și ale soțului, certându-se de altfel și cu fata bărbatului, Olga Săvălescu, profesoară de Fito-patologie la Facultatea de Biologie.

Institutul de Biologie, "Traian Săvălescu", cum fu botezat ceva mai târziu, desăfură o activitate formală fără adevărată științifică ori practică. În schimb, Institutul de la Fundulea se voia o entitate dinamică... În acest scop, Nicolae Giosan - un om abil politic, dar insuficient științific - făcu apăr la foști colaboratori ai prof. Ionescu Șeștei datii afară de la I.C.A.R. În epoca Săvălescuilor.

Astfel, Institutul de cercetări de la Fundulea avea ca șef al secției de ameliorarea plantelor pe profesorul Nicolae Săvălescu - de competență

recunoscută, dar fost decan în perioada guvernului Antonescu, la Economie agrară fiind Nicolae Cornăneanu, fost ministru al Agriculturii înainte de război, și alte câteva personalități din trecut; la această pleiadă din vechia generație eram asimilat și eu, atât grație cercetărilor proprii, cât și originii sociale nesănătoase.

Dar în afară de personalități competente în cercetare, directorul Giosan avea în jur o clică de colegi și complici din generația sa, dintre care unii - ca el însuși - trecuseră de la mișcarea legionară la obediența comunistă. Aceștia din urmă dădeau o nuanță partinică sovieto-comunistă unui institut care, de fapt, se buzia pe reabilitarea unor cercetători ai I.C.A.R.-ului de odinioară, de sub conducerea profesorului Ionescu Șeștei pe care Săvălescu îl izgonise profitând de vremuri de ape tulburi și tulburate de pescuitor-profitori.

Institutul de la Fundulea se întemeia însă pe un loc gol: într-o casă de fermă expropriată, care însă creștea văzând cu ochii grație fondurilor de construcție și dotare acordate de Ministerul Agriculturii în care directorul Giosan avea un cuvânt hotărât. Totuși, atât materialele experimentale cât și materialul uman - datorită unor încredări nu pe criterii de competență ci, adesea, politice ori personale - lăsa foarte mult de dorit.

În aceste condiții de început dificil, ca cercetător și cercetător principal, răspundeam de Laboratorul de Fiziologie și urma să testez rezistența la ger și secetă a tuturor liniilor și hibridurilor simple și duble de porumb și a zecilor de soiuri de grâu importate mai ales din Statele Unite, în comparație cu alte varietăți autohtone.

Perfecționând metode clasice și adăugând altele noi prin utilizarea izotopilor radioactivi

clăutam să răspund astfel, cât se poate de repede, cerințelor de raionare imediată a unor soiuri de grâu și varietăți hibride de porumb.

Dar din domeniul fiziologiei am extins cercetările în domeniul geneticii. Astfel, urmăream nu numai clasificarea fiziologică a soiurilor existente ci, deosebi, transmiterea ereditară a rezistenței la frig și secetă de la liniile consanguinizate de porumb, la hibridii simpli și dubli din descendență. De la eventuala radiostimulare - fenomen fiziologic - am făcut să alunece, mai mult sau mai puțin clandestin, cercetările spre radiogenetică, domeniu interzis de către dogmele, acad." sovietic Lisenko, fiind astfel mereu în premedie de a fi "demascat" ca reacționar și adept al geneticii occidentale.

În primul an de cercetare 1957/58 am cârpit sărăcia de încădare a Laboratorului de Fiziologie - considerat prea teoretic de ignoranții înconjurători - și în care, în afară de cercetătorul științific care eram, nu se mai aflau decât un tehnician și o laborantă, prin refugarea la zărieri calificati.

Căutam astfel să ridic potențialul laboratorului, dar în același timp să ajut pe studenții dați afară în ultimii ani de la Facultatea de Biologie din București, pentru origine nesănătoasă, precum: Alexandru Ionescu - mai târziu cercetător, doctor în biologie și ecologist politic; Ștefan Racoviță, devenit profesor în Mexic, Radu Racoviță, în Elveția. Contabilitatea experimentală era ținută riguros de un vârstnic - plătut tot ca zăler - Alexandru Iacovici ce îmi spunea, cu un umor negru moștenit din tradiția anecdotelor care circula înaintea în cercurile evreiești, că microscopul pensie pe care o avea nu i-ar fi plătit nici apa într-o grevă a foamei involuntară...



Viață sfârtecată între Răsărit și Apus

Memorii

Trebuie spus că studenții dați afară după 1957 - datorită înăsprirei regimului ușor liberalizat după raportul Hrușciov, dar care strângea șurubul după revolta din Ungaria, erau lăsați pe drumuri și pierduți astfel și pentru cercetare și pentru viața culturală și socială de atunci. Plătiți ca "zălieri" însă în tot cursul anului - cu 33 lei cotidian - leașa lunar în jur de 900 lei egală salariului unui tehnician de laborator care nu era departe de cel al unui cercetător - între 1100 și 1300... Astfel angajați, câpătau calificarea unui cercetător științific, izbitud să supraviețuiască tot așa de bine sau mai degrabă tot așa de rău ca restul populației obișnuite din țară.

Sursă: DENIS BUCAN,

"Viață sfârtecată între Răsărit și Apus"

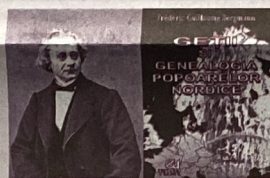
Editura CD Press

Titlu original al capitoului: "Terra Furcata"

(extras)

DUMITRU IONCICĂ Pecetea genetică a popoarelor europene. Zamolxianismul - mai longeviv decât creștinismul

Ceva foarte interesant s-a petrecut la puțin timp după moartea autorului. Universitatea din Cambridge a finalizat o cercetare de aproape 150 ani asupra Indiei, principalul dominion britanic care a văzut lumina tiparului în 1922. Din volumul 1, *The Ancient India*, aflăm că *Arienii* de care ne vorbește Bergmann erau originari din Carpați. Mult mai devreme, Hubert Schmidt finalizează săpăturile începute de Guillaume Bergmann, un erudit profesor de la Universitatea din Strasbourg. O temă complexă abordată etnografic: Germania, Norvegia, Suedia, Danemarca, Islanda, popoare necivilizate în antichitate târzie, se trag spiritual din sciiți deveniți geți, neam străvechi cu vocație civilizatoare care le-a transmis acestora și credința zamolxiană, dăruind astfel, pentru o bună parte a Europei, peste două milenii. Continuăm expunerea prefațorului (și editorului) începută în numărul trecut. (M.M.)



Cartea cu titlul "*Geții și genealogia popoarelor nordice*" este o traducere din limba franceză a cărții publicate în anul 1859 de *Frédéric Guillaume Bergmann*, un erudit profesor de la Universitatea din Strasbourg. O temă complexă abordată etnografic: Germania, Norvegia, Suedia, Danemarca, Islanda, popoare necivilizate în antichitate târzie, se trag spiritual din sciiți deveniți geți, neam străvechi cu vocație civilizatoare care le-a transmis acestora și credința zamolxiană, dăruind astfel, pentru o bună parte a Europei, peste două milenii. Continuăm expunerea prefațorului (și editorului) începută în numărul trecut. (M.M.)

culegerile de povestiri mitologice, inclusiv *Edda* lui Snorri fu lui *Snorri*, dar și cea mai veche cu peste o sută de ani *Edda* (tota islandeză) care este a lui *Saemundur* născut în 1057 și *Are Frode*, cei mai vechi istorici islandezi, plus diverse SAGA sau lucrări *Langfegdal* a călugărului *Tedoolf Huine*. Carlo Troya mai citează și cercetările danezilor *Malte Brun*, *Suhm* și *Jacobus Langebeck* cu privire la vechimea familiilor scandinave, precum și despre *Odin*.

Așa cum se prezintă, cartea vine cu o diferență între ideea de autoritate care însoțește tema Zamolxii și atitudinea preferențială în chestiunea etnogenealogică. Sciiți-geți-germani-scandinavi, cine nu convinge. Am remarcat că unul din elemente este convingerea lui Bergmann că aceasta era singura cale. Simplificând lucrurile, așa ar fi: un tot cu componente egale. Tocmai asta nu se potrivește. Germanii la masa istoriei cu geții. În *Germania* publicată în anul 100, Tacitus face o gafă, aceea că geții sunt de același neam cu germanii, pe care Carlo Troya o amendează drag. Geții se trag din geto-daci și au în spate o spiritualitate străveche care numără multe milenii, inclusiv religia lui Zamolxe, în timp ce germanii abia ieșeau din barbarie. Pronunția era glotală. Vorbeau tare și din gât, nu ajunseser încă la buze. Ca norme existențiale nu depeșeau *werfeld-ul* sau *guldgrigido*. Asta însemna prețul bărbatului, femeii sau copilului pe care vreți să-i vinzi. Toate acestea sunt tratate pe larg în *Argumente pentru recerșirea istoriei europene*, o carte care are un capitol scilicet intitulat *Arhitectura gotică*

unde nu este deloc vorba de germani. Pe scurt, de aici reiese ideea că raportul dintre geți și germani este unul de la creditor la debitor, în care elementul timp joacă un rol decisiv. Aceasta o problemă a subdezvoltării germane este ocolită de autor.

Afirmată că istoria antică seamănă cu un corp fără cap, Europa n-a avut autohtoni, totul a venit din Asia, acum 45 de secole Europa n-a fost locuită, că totul a venit din Asia Mică, i-au permis autorului să speculeze privind etniele, să le separe după cum credea de cuvință, să ignore apartenența la aceeași etnie, ceea ce făcea în mod sigur loc alături de valoare, ei bine, aceste posibilități au dispărut și toată teoria lui s-a prăbușit chiar spre sfârșitul vechii sale. Poate că nici nu l-a interesat foarte mult.

Să menționăm doar niște dovezi de pe teritoriul românesc pe care Bergmann, în obsesia sa, îl ocolește sau îl germanizează. Cercetările genetice au probat că indivizii descoperiți în *Pestera Muierii* și *Pestera Cioclovina* au în jur de 30 de milenii, adică 300 de secole, cultura *Sărata-Monteoru* are peste 130 de secole, așezările din zona Porțile de Fier (*Pestera Climentea*, *Cuina Turcului*) au peste 100 de secole.

Schela Cladovei și *Lepenski Vir* au în jur de 70 de secole, iar dacă sârim în Neoliticul Mijlociu dăm de *Starčevo-Cris*, în jur de 65 de secole, *Boian*, *Gumelnita*, *Hangania*, cel puțin 55 de secole, iar civilizația *Cucuteni* fusese deja descompoartă de români, dar spre sfârșitul secolului al XIX-lea a intrat în scenă Hubert Schmidt care a finalizat săpăturile, care toate surprizele care-i pun la punct pe greci, de exemplu în ce privește civilizația pre-miceniă. Toate acestea nu fac altceva decât să anuleze prejudecățile autorului.

Să mai cităm săpăturile complexe de la *Samizetusa* și, cu titlu de curiozitate, cele din *Zona Mureșului* unde, cu ocazia construcției unei autostrăzi, s-a descoperit, mai întâi la *Turdaș*, nu departe de *Zona Tablilor de la Tărtăria*, o cultură neolitică de tip troian și, foarte recent, la *Sântăna de lângă Arad* unde de câțiva ani se sapă cu surprize, pe o suprafață de peste o sută de hectare și ies la iveală niște așezări umane și construcții mai vechi și mai elaborate și chiar mai vechi decât Troia. În mod cert asta i-ar fi stărnit interesul lui Bergmann și - ar fi schimbat convingerile nu doar privind obârșia neamurilor, ci și aria de influență vastă și imemorială atât în Europa, cât și în Asia Mică a strămoșilor pelasgilor pe care nu l-a prea băgat în seamă.

Cele de mai sus sunt doar câteva exemple care susțin o argumentație contra unei afirmații preluată de că Europa n-a avut autohtoni. Dacă cineva ar analiza inventarul arheologic românesc așa cum este el la ora actuală, ar proporționa de mică față de potențialul imens pe care l-are, s-ar trezi cu surpriza că pe acest teritoriu societatea umană s-a dezvoltat omogen și continuu timp de cel puțin cinci milenii.

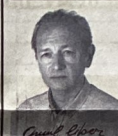
(Extras din prefața cărții

"Geții și genealogia popoarelor nordice"

de Frédéric Guillaume Bergmann,

Editura Uranus 2023)

DAN PURIC



Nu fi prost!

"Nu fi prost!", mă avertizau într-o colegie mea, pe culoarele teatrului, în cabină, pe scenă, în pauzele de la repetiții. "Nu fi prost!", îmi repetau într-una. "Dacă pleci în Basarabia, la cu tine ceva să vinzi. Acolo este la mare căutare coniacul nostru! La câteva sticle!"

Era în 1988. România, ghetoul de muncă în care trăiam, își deschisese granița-i cruntă către altă pușcărie a bietului român.

Nu apucam să ies bine din teatru, că la primul colț de stradă mă-nvălneau cu un amic. - Am auzit că plecați în Basarabia, mă acosta el direct.

- Da!, am răspuns eu, surprins că vestea se dusesse atât de repede și că-ntr-un oraș de provincie plăcut, frumos, ca Botoșani, orice se auzea, oricum și oriunde.

- Mergem într-un schimb cultural, am continuat eu. Voi însoți o formație muzicală alături de care voi face câteva numere de pantomimă. Sper să fie interesant. Este prima mea ieșire afară, am început eu să mă amblez [...].

Amicul meu mă privi distant cu un ușor zămbet ironic pe buze.

- Nu fi prost!, îmi spuse el fără să clipască. Vezi că se caută adășiși la și tu o pereche, două, să le vinzi. Poți să faci o afacere pe cinești! [...].

Bluza mea albastră de culoarea cerului, pe care scria mare, cu litere caucasiice, "Coca-Cola", stătea liniștită pe umerii, așteptându-mă pentru marea aventură. Peste o oră, dacă cineva putea să privească de sus de la etaj, în piața principală a micului orașel care ne găzduia, ar fi văzut în fața magazinului Universal un tânăr ușor stăpânit, care se prefăcea că așteaptă pe cineva, cum se plimba ușor nervos, de colo-n colo, în fața intrării principale, cu un tricou albastru deschis, ce-l atrăna pe un braț și pe care scria, mare, Coca-Cola. Eram eu. Trecuseră deja câteva minute de când mă prefăceam că aștept pe cineva și uite că nimeni nu se arăta interesat de bluza mea atât de ispititoare [...].

Băiatul din fața mea, care ținea în mâinile slăbuțe tricoul, avea o față lunguiață, cu câteva coșuri adolescente pe obraz, cu un păr ridicat în creștelul capului, ușor zburliț, și doi ochi mari, albaștri, care se uita la mine cu un soi de perplexitate.

- Cât șeri pi ell, mă-ntrebă el și pentru prima oară, odată cu bluza, mă odihneam și eu în limba mea maternă, după acea furtună temperamentală în care ploua necruțitor peste mine cu cuvinte rusești. Era primul basarabean cu care mă-nvălneau în aventura aceasta. Simțeam că tirania aceluia "Nu fi prost, vinde și tu ceva!" se zdrobise în fața neașteptatei evidențe. Îmi găsise în sfârșit victima. Iar aceasta se uita la mine cu ochii întrebători de tânăr răbăcit în propria-i vârstă.

- Cât dai pe ell?, l-am întrebat, cu o siguranță de negustor care m-a surprins și pe mine.

- N-am bani!, îmi răspunse tânărul. Dar pot să-ți dau la schimb un disc cu Abba!, a continuat el, privindu-mă fix în ochi.

Pe moment am fost derutat. Dar nu puteam acum să cedez procesului pe care tocmai îl provocasem. Fulgerul, mi-am dat seama că și schimbul acesta mă va onora cu calificativul unei dibăci comerciale ce mă va așeza lejer în rândul colegilor mei "negustori" de ocazie.

- Bine!, i-am răspuns eu. Facem schimbul [...].

În fața mea, un bloc de-o sărăcie lucie, cu ușile de la intrare smulse, din care mai rămăsesse doar o ramă de fier ruginită. Treptele scării sparte, din al cărui beton armat se-nțevedeau druzii de fier mâncați de vreme.

- Trebuie să luăm liftul până la etajul șaptes, îmi spuse partenerul meu de afaceri. Intrarea în lift era, evident, fără uși. Câteva butoane cu numerele stersse ale etajelor mă supraviețuiau pe unul din pereții stației și că-măruie de metal ce trebuia să ne urce la etaj.

- Cum?, mergem, fără uși?, am întrebat eu, panicat.

- Iac-aș!, îmi spuse calm tânărul. Țini-ti de pîrreți laterali, că ieș ai ușii cu dejul!, continuă el și, în același timp, își îndreptă palma spre tavanul liftului, spre partea exterioară, unde apăsa pe câteva nume de el știut. Un scărțăit lugubru se auzi și cișca de metal vechi, pe post de lift, se puse în mișcare. În fața mea, cât puteam vedea dincolo de spatele cu mâna înfășurată în tavanul cuștii de fier al noului amic, mi se arăta imaginea de coșmar a fiecărui etaj din buncărul în care intrasem [...]. M-am coborât cu teamă, cu un cuvânt partenerul meu de negoț să dau drumul butonului misterios și eu să mă prăbșesc în neantul de beton. O ușă s-a deschis în fața mea și la lumina slabă a unui bec am văzut niște ochi curioși de copil. Aveau în priviri un cutremurător firesc al sărăciei și suferinței.

- Sunt fraților mei!, m-a atenționat tânărul. Pentru o clipă sufletul meu a fost confiscat de tristetea aceluia loc unde, peșeme, la loc de cinste, stătea discul promis cu formația Abba. Și-atunci, nu știu de ce, din senin, mi-a venit să-i spun:

- Nu-i nevoie să-mi mai dai discul, îți fac bluza decât! Ochi albaștri m-au privit mirati, neștind ce că crează.

Coboram pe scările negricioase, murdare și fără balustradă, ca dînt-un neant al istoriei ce-mi crucificase ființa românească, căreia eu voiam să-i vând o bluza. Alergam, simțind că un plans puternic mă copleșește. În fața mea, pe treptele sparte, din care răsarău din când în când armături ruginite din fier, se taceau rând pe rând, în mine, negustorul improvizat, dar și imperativul acela sălător: "Nu fi prost!"

Mă treziam, în viteză, din coșmarul sințului lui comun și respiram aerul tragic al condiției de a fi român de dincolo de Prut. Acel aer sfânt și trist mă trezise.

Eram liber.

DAN DIACONU

De ce statele africane preferă Rusia?



Într-un articol anterior spuneam că „Africa este extensia megacontinentului nostru” (Eurasia). Analiza pe care am făcut-o atunci se dovedește acum de actualitate, deoarece arată limpede că ceea ce se petrece în Africa este

un efect al schimbărilor iremediabile de care are parte lumea în întregul său.

Lovitura de stat din Niger a părut pentru mulți din altă lume. Sunt oameni care n-au habar că Niger și Nigeria sunt două țări diferite. Și, din păcate, sunt și mai mulți care n-ar putea arăta pe hartă unde sunt situate aceste țări. De ce spun „din păcate”? Pentru că devine din ce în ce mai clar că schimbările profunde care se petrec acum acolo se vor dovedi colosal de grele în ecuația geopolitică a viitorului.

După cum bine știți, o lovitură de stat într-o țară africană n-a reprezentat niciodată o provocare pentru opinia publică. Pe cine interesează că se ceartă niște sărăci periferice? Pe nimeni, desigur. Doar că atunci când de respectivele sărăci depinde stabilitatea ta, brusc subiectul capătă valoare.

Probabil cunoașteți că Africa este un continent plin de resurse. Dacă în perioada slavagismului nord-american, Africa furniza sclavii Noii Lumi, odată cu „modernizarea lumii”, același continent amărât a devenit furnizor de materii prime ieftine. Ceea ce vedem acum pe continentul African nu sunt simple lovituri de stat, ci adevărate revoluții de eliberare.

Da, în secolul XX au mai fost mai multe „revoluții” de eliberare și decolonizare a Africii, doar că toate acele făcături n-au fost decât praf în ochi, menite a menține statutul colonial al Africii. Statele care se „eliberau”, de fapt, intrau într-un context colonial din punct de vedere economic, ajungând furnizori de materii prime ieftine pentru cei bogati.

Vați întrebat însă de ce acum situația din Niger (lovitura de stat condusă de Abdourahamane Tiano) a devenit atât de expusă? Răspunsul pe care nu-l cunoașteți este acela că acolo erau parcași soldați francezi alungați din Mali. Care soldați erau a garanție pentru „buna funcționare” a exporturilor către Franța. De asemenea, tot acolo se afla niște „puncte de control” ale „pacifcătorilor” americani, puncte pe care noua conducere a Nigerului le vrea extirpate. Iată, așadar, adevărata natură a conflictului din Niger: eliminarea hrăpăreților din afara țării care, sub



standardul „menținerii democrației”, nu fac altceva decât să jefuiească și să mențină spectrul sărăciei. De altfel, puteți vedea inclusiv la noi ce înseamnă cu adevărat democrația: calea cea mai scurtă de a pune la putere paiațe proaste precum Plăvanul, Ciocluș, Ciucă ș.a.m.d. în vederea protecției furtului generalizat exercitat de (mă) șmecherii lumii.

Nigerul este o sursă importantă de materii prime și tocmai acesta este motivul pentru care lovitură de stat a fost atât de aspru criticată. De altfel, violențele asupra sa sunt abia la început. Nigeria - țară aflată sub ocupație americană - a oprit energia electrică furnizată pe bază contractuală Nigerului. Organizațiile politico-economice africane manipulate de SUA au anunțat că vor porni un război împotriva noului regim instaurat în Niger. Chiar și Europa - manipulată din spate de Franța, care-și vede pământul fugind-u de sub picioare - a anunțat că s-ar putea alătura unei „misiuni de pace”, doar că totul s-a calmat în momentul în care mai mulți vecini de-ai Nigerului au anunțat că vor intra direct în conflict, dacă cineva va interveni din afară. Extrem de vocală a fost Algeria, care a mers chiar mai departe,

spunând că dacă Nigerul va fi atacat de Franța, Algeria va ataca Franța. Chiar dacă pare o situație debalansată din punct de vedere militar, vă spun să nu judecați cu superficialitate, deoarece nu știți cum vor reacționa cei aproximativ 30% dintre „francezi” cu origini africane.

Cu siguranță vă întrebați cum de statele Africe preferă Rusia? Există chiar și un forum de o importanță colosală desfășurat anual în Rusia, unde statele Continentului Negru sunt reprezentate la cel mai înalt nivel. De fapt, e vorba de un nou suflu care se remarcă în Africa. Vechii coloniști sunt alungați de forțele cursatice care încep să se impună în lume și care aduc un cu totul alt context. Pe de o parte avem China, care e interesată în special de coasta estică a Africii, iar de partea cealaltă Rusia, care e interesată de întreg continentul. În timp ce China vine cu o cooperare oarecum inspirată din fostul context colonial (investiții în infrastructură, contra materii prime contractate pe termen lung), Rusia vine cu un cu totul alt concept, mult mai corect pentru ambele părți. Fiind vorba de o țară care nu are foame de resurse, Rusia e interesată mai mult de stabilirea unor legături politico-economice, așa

cum face cu Iranul. Așadar, nu are intenția de a jefui economiile respective, ci de a le atrage într-o alianță a deținătorilor de resurse care să scoată prețul corect pe materiile prime.

Pentru occidental, strategia cursatică de acapare a Africii, dublată fiind și de dorința țărilor africane de a intra în paradigma eurasatică, este probabil cea mai proastă veste posibilă. După cum se vede limpede, atât țările relevante din punct de vedere al resurselor, cât și cele relevante din punct de vedere economic (China, India, etc.), fac parte dintr-un bloc uniform în ceea ce privește interesul comun. Acestui bloc i se contrapune blocul Occidental care nu are nici resurse și nici economie, după cum limpede putem observa de la o zi la alta. Singurul domeniu relevant în care Occidentul mai are forță este cel militar, dar, după cum ne arată conflictul din Ucraina, nici acolo nu mai stă grozav.

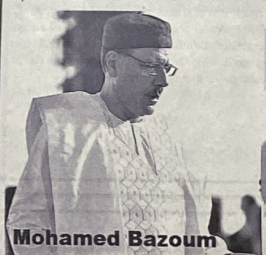
Probabil meciul cel mai dur urmează a se da în zonele coastei de vest africane. Senegal, Coasta de Fildeș, Ghana și Nigeria, Camerun, Congo (cele două) au parte de mișcări interne profunde care, chiar dacă nu se văd, există. Ceea ce vedem în Niger e abia începutul. Treptat, mișcări similare se vor vedea în întreaga Africă. Iar contextul actual le este unul favorabil.

De asemenea, trebuie să menționăm că investițiile în aceste zone sunt deosebit de riscante, însă pe termen lung se vor dovedi extrem de profitabile. Iată de ce rușii și chinezii investesc fără să se uite la bani. La urma urmei, banul e un nimic, pe când investiția de acolo rămâne și de întors se va dovedi că se întoarce exponențial.

P.S. Câteva date necesare pentru înțelegerea situației. Nigerul este o componentă esențială a alimentării cu uraniu a celor 56 de reactoare funcționale ale Franței. De asemenea, 25% din uraniul având ca destinație Uniunea Europeană provine din Niger. Susținerea „internățională” a fostului președinte Mohamed Bazoum, „ales democratic”, este dată de poziția sa pro-franțeză. De altfel, pentru cei care au în cap ideea că militarii au venit prin forță la putere, sunt sugestive imaginile din capitala țării, Niamey, unde oamenii au ieșit în număr imens pe străzi, susținând redirectionarea țării către BRICS.

Sursă: Tendințe economice

Titlul original: „Ce se întâmplă în Africa?”



Mohamed Bazoum



Abdourahamane Tiano

La închiderea ediției

„Proclamația de la Râncă”

„Nu mai acceptăm să ne falsificați voi istoria! Ne ajunge cât ne-ați călcat în picioare!”

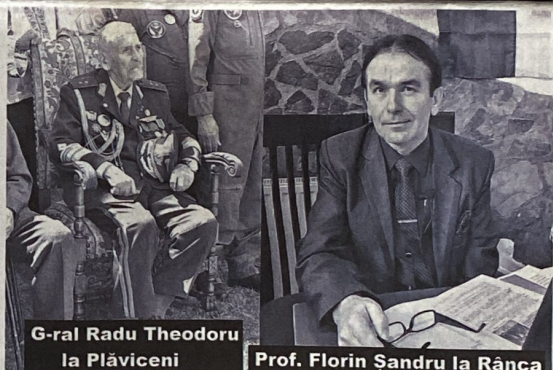
Pe data de 9 august 2023 s-au întâmplat trei evenimente importante. Primul a fost comemorarea zilei capului lui Mihai Viteazul, comemorare care a avut loc, ca de obicei în ultimii 11 ani, la mânăstirea Plăvicieni unde, în 2010, au fost descoperite osemintele Marelui Voievod (cel numit de unii „primul antisem român” și „Pseudo-Viteazul”). La eveniment a venit, pentru prima dată la Plăvicieni, generalul Radu Theodoru, care a rostit un discurs fulminant despre necesitatea imperioasă de ieșire a poporului român din starea de dezbinare care ne-a transformat în victime sigure ale tuturor trădătorilor de neam și țară.

Al doilea eveniment (în veci de tristă amintire!) a fost publicarea, în Monitorul Oficial, a „Ordinului privind programa aferentă disciplinei «Istoria Evreilor. Holocaustul»” pentru elevii claselor a XI-a și a XII-a, ordin ilegal, care încalcă articolul 248, punctul 29, din Legea

198 din 2023 (Legea învățământului Preuniversitar). Iată cum și-a motivat ministrul Educației Ligia Deca decizia impestivă, după ce inițial amănase cu doi ani introducerea în programa școlară a noii materii: „Este important să onorăm memoria victimelor Holocaustului și să ne asigurăm că ce s-a întâmplat în istoria mondială recentă nu va fi uitat [...] Este esențial ca elevii să cunoască această perioadă tragică din istorie. Prin urmare, începând din anul școlar 2023-2024, această disciplină devine obligatorie, în conformitate cu prevederile Legii 276/2021.”

Al treilea eveniment important - și cel mai pregnant dintre toate - a fost deschiderea Școlii de Vară de la Râncă a partidului S.O.S. România, despre care am amintit la pagina 8. În penultima zi de desfășurare, pe 11 august, s-a întâmplat un fapt la care nu se aștepta nimeni și care ar putea fi intitulat, metaforic, „Proclamația de la

Râncă”. Rebelul conferențiar universitar Florin Șandru, cercetător la Institutul Național pentru Studiul Totalitarismului din cadrul Academiei Române, după ce și-a terminat de prezentat cursul, „Problematicele românității în operele lui Dimitrie Cantemir. Anul 2024 anul Dimitrie Cantemir” - un curs convențional, aparent cam de umplutură - a schimbat brusc sensul discursului și al pledoariei, producând, asupra auditoriului, efectul unei „bombe cu fragmentație”. El a dat citire unor documente inedite, aflate în posesia sa, în care era vorba de ultimele ore de viață ale marelui Antonescu, înainte de execuție. Emoția celor prezenți a fost extremă, unii au și plâns. A urmat o explozie de ovăți și scandări, în care Diana Iovanovici Șoșoacă a fost „soma-tă” să fie cea continuatoarea marelui Antonescu pe calea recuperării demnității naționale și a reîntregirii României cu teritoriile răpite prin pactul Ribben-



G-rad Radu Theodoru la Plăvicieni

Prof. Florin Șandru la Râncă

trop-Molotov. Embargoul, impus prin lege de Institutul Elie Wiesel, privind personalitatea lui Ion Antonescu, n-a mai funcționat la Școala de Vară de la Râncă. Este de așteptat că nu va mai funcționa nici în continuare, căci, așa cum a spus istoricul Florin Șandru, „prin instituțiile statului, mai sunt și patrioți, nu numai trădători”. Apoi, adresându-se Institutului Wiesel: „Nu mai acceptăm să ne falsificați voi istoria! Nu vom mai admite să ne dați voi legi cum să scriem noi istoria noastră! Istoria se scrie cu argumente științifice. Voi n-aveți dreptul să ne falsificați istoria! Noi

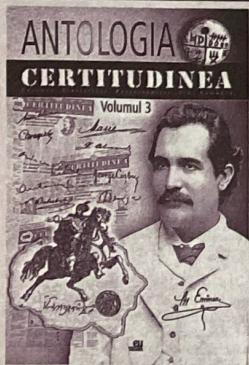
suntem poporul român! Noi avem datoria să ne scriem istoria așa cum a fost, nu cum vreți voi! Ne ajunge cât ne-ați călcat în picioare! De la anul ne luăm țara înapoi!”

Cele trei evenimente par a fi trei capitole simultane dintr-un ciclu istoric: apelul la unire de la mânăstirea Plăvicieni al generalului Radu Theodoru, atentatul la istorie al Institutului Wiesel (prin introducerea noii materii în curricula școlară) și contraatacul profesorului Florin Șandru, prin „Proclamația de la Râncă”.

Miron Manega



Școala de Vară de la Râncă - fotografie de grup



A apărut!

Antologia CERTITUDINEA Volumul III

428 de pagini A-3 1.207 articole

A apărut volumul III al Antologiei CERTITUDINEA, care cuprinde următoarele 34 de numere ale revistei (de la 81 la 115).

- Antologie a curajului de ieri
- Un rechizițoriu al lășității de azi
- Un argument pentru renașterea de mâine
- Antologia este legată într-un format de 27,5 x 40 cm (aprox. A-3) • Are 428 de pagini (echivalentul a 856 de pagini A-4), însumând 1.207 de articole • Include CUPRINS și INDICE DE AUTORI

Editorial Antologiei CERTITUDINEA vol. III este, ca și până acum, Editura URANUS. Antologia CERTITUDINEA e un remediu împotriva puihozei și singurătății, o fereastră către un trecut mai liber decât prezentul post-pandemic și viitorul concentrat. O antologie a curajului trecut și un rechizițoriu al lășității contemporane. O mărturie fără botniță, care s-ar putea să nu se mai repete. Un testament pentru copiii de astăzi și pentru copiii copiilor lor.

Pentru comenzi, puteți contacta Editura URANUS, București, str. Melinești nr. 7, sector 4, telefon: 0722.268.633, fax: 021.683.63.35, www.editurauranus.ro, e-mail: editurauranus@gmail.com.

CERTITUDINEA

EDITOR: ART VERBA

Cont la Banca Transilvania, București:

RO56BTRLRONCRT0014531603

REDACȚIA:
Str. I.C. Visarion Nr. 9,
Sector 1, București

Tel.: 0721 877 061

www.certitudine.ro

www.certitudine.com

contact@certitudine.ro

DIRECTOR EDITORIAL:

Miron Manega
miron.manega@certitudine.ro
lspravnic@certitudine.com

ART DIRECTOR:

Florin Măneșcu

COORDONATOR VÂNZĂRI:

Dan Ungureanu
dan.ungureanu@certitudine.ro
Tel.: 0721 877 061

TIPĂRIȚA:

TIPOART IDEA STUDIO
Str. Fabrica de glucoză nr. 21

Ilustrația textelor aparține
redacției CERTITUDINEA

ISSN 2559 - 6918

ISSN-L 2559 - 6918